

Dr. Hernádi László Mihály

Anekdoták, viccek

és kisebb írásaim

**PÉCS
2015**

*Gyermekeimnek: Rékának és Mártonnak,
unokáimnak: Akirának, Ryunak és Vincének
sok-sok szeretettel*

Adj Uram humorérzékét. Segíts, hogy értsem a tréfát,
hogy vidám legyek, és másokat is fel tudjak vidítani.
(Szent Tamás)

A humor a méltóság támasza, fölényünket hirdeti
mindazzal szemben, amit a sors ránk mér.
(Romain Gary)

A humor az emberek közötti legrövidebb távolság.
(Harvey Mindess)

A fantáziát kárpótlásul kaptuk mindazért, amik nem vagyunk,
a humorérzékét pedig vigaszképpen azért, amik vagyunk.
(gróf Széchenyi Zsigmond)

Akinek humora van, mindent tud,
akinek nincs, mindenre képes.
(közmondás)

Bevezetés

Nagyon különös a viccek világa. Ezt azért tudom olyan pontosan, mert volt szerencsém néhány évtizedet lubickolnom benne. Jó érzés segítségével elkalandozni, hiszen az ember a humor által feltöltődik, tanul, szórakozik, kikapcsolódik. Neveli saját magát is. Mindeközben bölcsebbé is válik. Olyan szellemi tőkét halmoz föl, ami teljesebbé teszi a tudását. Nagyon találó a mondás, hogy akinek humora van, mindent tud, akinek nincs, mindenre képes. A vicc elsősorban verbális műfaj. Sikeréhez azonban még sok másra is szükség van: pontos megfogalmazásra, jó időzítésre, fontos a játék a hanggal, hangerővel, fontosak a kidolgozott párbeszédek, de legfontosabb, hogy a poén robbanjon.

Az anekdotáknál némileg szolidabb a helyzet. Legtöbbször történelmi személyiséghez, híres emberhez kötődik a történet, ami növeli a műfaj értékét. De akár szolidabb anekdota, akár harsányan robbanó vicc, óhatatlanul is előfordul, hogy a szövegbe időnként belekíváncozik egy-egy olyan erősebb kifejezés, amit a helyzet megkövetel, amit a mindennapi beszédben esetleg ki sem mondanánk. De ezeket a kifejezéseket soha nem szabad öncélú módon használni. Tehát minden további nélkül kimondom a viccben az erős kifejezéseket, ha a vicc megkívánja, de soha nem azért mondom ütősebb vicceket, hogy trágárságokat ejtsek ki a számon. Hányszor megszegik ezt az alapszabályt.

A közlendő anyagban különösebb csoportosítást nem végeztem, hogy bele ne unjunk egy-egy nagyobb csoportba. Még az anekdotákat sem különítettem el a viccektől vagy a saját kisebb írásaimtól. Így talán egy fokkal változatosabb is az összkép. Örömmel nyújtom át ezt a kis vidám kaleidoszkópot, hogy mások számára is örömet okozhassak.

Az olvasáshoz jó szórakozást kívánok mindenkinek!

Pécs, 2015. július 5.

Dr. Hernádi László Mihály

(1.) Karácsonyi gondolatok

Mindig jólesik, de advent idején különösen szívmengető bizsergést okoz felidézni régmúlt karácsonyok emlékét. Amikor még csillogó szemmel vártuk a csodát, gyermeki, tiszta lélekkel készültünk Jézus születése napjára. Elvárásolt bennünket a felnőttek kegyes csalása, s hittel hittük, hogy a karácsonyfát és az ajándékot személyesen a Jézuska hozta nekünk. Ez az érzés égis égis magasságba emelt minket, határtalan boldogság volt önfeledten lebegni. Aztán később csak megtudtuk, hogy nem ennyire közvetlen a kapcsolat, de az otthon melege újabb és újabb tartalommal gazdagította az ünnepet. Szinte csoda történt, amikor cseperedvén, kamaszodván tudatosult bennünk az érzés; mennyivel jobb adni, mint kapni. Amikor szeretetünk jelképe, kis ajándékunk örömet sugároz vissza ránk mások arcáról – megsokszorozva saját örömlünket is.

1857-ben egy édesanya hirtelen halálos beteg lett, és a tanyára siető orvos csak azonnali műtéttel menthette volna meg az életét. De sötét este volt már, s az egy szem mécses gyér világa mellett gondolni sem lehetett az operációra. Szomorúan tanakodtak a felnőttek, mert tudták mindannyian, hogy e nélkül a beteg menthetetlen, és számára már nem lesz másnap. Az édesanyját rajongva szerető és érte aggódó tíz éves kisfiú rémltlen hallgatta, hogy milyen apró dolgokon is mlhat az élet, s hogy késő lesz már a holnap reggeli fény. Villámként cikáztak a gondolatai, majd a tehetetlen felnőtteket is félrelökve rohant be az édesanya szobájába, ágya mellé tolta az asztalt, rátette a pislákoló mécsset, és az összes föllelhető gyertyát is meggyújtotta a mécs körül. Majd a házból sebtében összeszedett tükrökkel nappali világosságot várásolt édesanya köré – megsokszorozva az egymással találkozó nyalábok fényerejét. Így tette lehetővé, hogy megmenthessék, akit min-

denkinél jobban szeretett. A kisfiút később Edison néven ismerte meg a világ, és tiszteli ma is.

Nekünk is vannak belső tükreink. Csodákra képesek. Vigyázunk rájuk féltőn, hogy a másokra vetített szeretetünket minél tovább tudják többszörözni. Mert nem akkor maradunk teljesen egyedül, amikor már senkitől sem kapunk ajándékot, hanem akkor, amikor már nincs kinek adnunk.

Mondom nektek: furcsa dolog a szeretet. A tudással együtt csupán e két dolog van a világon, amelyet ha minél többet szórunk, sugárzunk másokra, annál több lesz önmagunknak is. Így lehetünk szegényen krőzusok, hiányában pedig dúsgazdagon is koldusszegények.

Vigyük hát szívünkben magunkkal a karácsonyfadíszek kis Edison-tükreit, hogy emberi gyarlóságainkat szüntelenül ritkítva, a tükrök egyre erősebben sugározhassanak. Így lesz újra élő kapcsolatunk azzal, akinek a születésnapját immár két évezred távlatából is évente várjuk, és azokkal a szeretteinkkel is, akik már közvetlenül mellette ünnepelnek. Azon legyünk, hogy karácsonyi gondolataink egyre több szürke hétköznapot is be-
ragyoghassanak!

Pécs, 1995 Karácsonyán

(2.) Színe és fonákja – avagy majdnem végzetes játék a rákkal. 1–25.

= Hetedhéthatár 2014. január 24 – július 11. Folytatásos közlés.
(hetedhethatar.hu)

(3.) Karol Wojtyła esete a csehszlovák határőrökkel

Karol Wojtyła 1964. január 13-án lett Krakkó érseke. Töretlenül megmaradt sportszeretete többször vitte őt Zakopane hegyei közé – síelni. Egyik ilyen alkalommal hirtelen jött sötét vihar lepte el az egész környéket. Szorult helyzetében már-már megkönnyebbülést érzett, mikor látta, hogy csehszlovák határőrök vették körül, akik előállították őt az őrsön. Egy rövid párbeszéd hangzott el a parancsnok és ő között, miután az is kiderült, hogy nem voltak nála az iratai:

– Neve?

– Karol Wojtyła.

– Foglalkozása?

– Krakkó érseke.

– Krakkó érseke... Krakkó érseke... miért nem mindjárt a római pápa?

A többit már 1978. október 16-dika óta tudjuk. Habemus papam. Az egykori síelőt ezen a napon II. János Pál néven választották pápává. 2014. április 27-én avatta szentté Ferenc pápa.

(4.) Kinek mi nehéz?

Egy híres történészprofesszor előadásain azt tapasztalták a diákok, hogy míg folyamatosan röpködtek a nevek, események és dátumok százai, a professzor időnként rápillantott a kezében lévő kis cédulára. Az előadás végén mindig megköszönte a hallgatók figyelmét, elegánsan meghajolt, a cédulát zsebre tette és kivonult a teremből.

A diákok el nem tudták képzelni, mi lehet a titok nyitja? Ennyi adat biztos nem fér rá az apró cetlire. Akkor mi lehet? – Mint annyi mindenben, most is a véletlen hozta a megoldást. Az előadás végén a prof az asztalon felejtette a cédulát. Ahogy elhagyta a termet, a hallgatók rohantak a katedrához, hogy mielőbb megoldódjon a rejtély. A futóverseny győztese csodálkozva meredt a listára:

1 kg kenyér,
2 liter tej...

(5.) Kanászvirtus

Vadászik a tábornok. Hajtják a nyulakat. A tábornok lő kettőt, a nyulak szaladnak tovább. No, még egyszer!

Hajtják a nyulakat. A tábornok lő kettőt, a nyulak szaladnak tovább. A helybéli TSZ kanásza odaáll a tábornok elé, és kéri, hogy hadd próbálja meg ő is. A vezérkari tisztek azonnal odapattannak, hessegetik a kanászt:

– Menjen már innen bátyám, nem látja, hogy a tábornok vadászik?

De a tábornok kiadta a parancsot, hogy adjanak a kanásznak puskát. Hajtják a nyulakat. A kanász lő kettőt, az összes nyúl elfekszik. Óriási blamázs. A tábornok elkezd hercigeskedni:

– No, mondja bátyám, hogy csináátuk, hogy csináátuk?

– Ó, hát semmi kérem, ez egyszerű kanászvirtus.

– No, hát nekem eemondhatja, én kánósz vótam ‘45 előtt.

– Na látja, én meg tábornok.

(6.) Vadászvirtus

A Magyar Mezőgazdasági Múzeum vajdahunyadvári épületeiben 1960-ban országos vadászati kiállítást rendeztek. A sors szeszélye folytán a kiállítást egyidejűleg, de egymástól függetlenül nézte meg Kádár János, a Magyar Szocialista Munkáspárt első titkára és gróf Széchenyi Zsigmond, az egyik leghíresebb magyar vadász.

A lépcsőház egyik fordulójában szinte súrolták egymást, annyira, hogy már nem lehetett kikerülni a beszélgetést sem, ami a történekből adódó él miatt kissé fanyarra sikerült, majd parádés csattanóval zárult. Kádár próbálta fölvenni a Zsiga bácsi így, Zsiga bácsi úgy társalgás fonálát, mire a nagy vadász keserű szavakkal utalt a nehéz időkre, mikor 1951-ben kitelepítették a Hajdú-Bihar megyei Polgár mellé egy tanyára.

– De Zsiga bácsi, ha ilyen nehéz volt, miért nem disszidált?

Az öreg tekintete egy pillanat alatt megkeményedett, és máris készen volt a válasszal:

– Zsiga bácsi még csak disszidálhatott volna, de egy gróf Széchenyi soha.

(7.) Zaki bácsi büntetése

Zaki bácsival, a Kárpátia Társaságunk fejével egyetemista koromban, 1964 őszén ismerkedtem meg Halász Béla évfolyamtársam révén. Halász Béla később a Veszprém Megyei Könyvtár igazgatója, Zaki bácsi pedig csakhamar atyai jó barátom lett.

Dr. Zakariás G. Sándor 1900-ban született Brassóban. 1920-ban Budapestre költözött. A Kárpátia étterem lett a törzshelye. Jogi, közgazdasági és művészettörténeti doktorátust szerzett. Bámulatos tudásával az élet több területén is maradandót

alkotott. Hat nyelven beszélt. Ismerte Budapest összes műemlékét. A II. világháború idején már a Székesfőváros Polgármesteri Hivatalának főjegyzője. A Budapest folyóirat felelős szerkesztője. Szakdolgozatként megírtam e folyóirat történetét, és elkészítettem teljes cikk- és képrepertóriumát (1945–1947).

1946-ban Zaki bácsit közigazgatási eljárás alá vonták. Ennek részeként megbüntették 10.– forintra. Jó darabig arra sem emlékezett, hogy mi okból. Teljesen föllélegzett, mikor eszébe jutott a büntetés alapja, és nagy büszkén érvelt a szabálysértési előadónak:

– Kérem, azért írtak föl 1944 novemberében, mert az utcán nem tisztelegtem a nyilas járőrnek.

Az előadó azonban hajthatatlan maradt:

– Az most már teljesen mindegy, a büntetést be kell fizetni.

(8.) Dr. Vas Zoltán ismerte őket

1945-től dr. Vas Zoltán lett Budapest kommunista polgármestere. Jelentést kért a Polgármesteri Hivatal ügyosztályaitól. A XI. (közművelődési) ügyosztály helyzetelemzését és javaslatok tételét Lestyán Sándor és dr. Zakariás G. Sándor készítette el.

Meghatározták a könyvtárügyünk, a múzeumok, a kiadványok, műemlékvédelem és a művészeti élet terén jelentkező legsürgősebb teendőket. Megemlétték, hogy a Nemzeti Múzeum kincseit őrző pincék ajtain nincs lakat, és az orosz katonák szabadon ki-be járkálnak. Ehhez a ponthoz van egy piros postai írónnal írt megjegyzés: „Sürgős intézkedést kérek. V. Z.” V. Z. ugyanis ismerte őket!!!

(9.) Faludy György kérdése az ÁVO-n

Faludy György kalandos életének jelentős szakasza erősen kötődött az ÁVO-hoz és az ÁVH-hoz (ÁVO: BM Államvédelmi Osztály; ÁVH: Államvédelmi Hatóság). Faludy, mint a magyarországi cionista mozgalom ifjúsági tagozatának egyik vezetője, irányította Prohászka Ottokár budapesti szobrának ledöntését 1947. április 27-én, a Károlyi-kertben.

1949-ben letartóztatta az ÁVO, a párt ökle, a Rákosi-diktatúra legaljasabb szervezete, ahol belépőként majdnem mindenkit félholtra vertek. Faludy is megkapta a maga adagját. Akkor döbrent rá a szomorú tényre, és határozta el, hogy ennek utána-kérdez. Az sem volt egyszerű, mert megszólalni is csak engedéllyel lehetett. Ezért óvatosan indított:

– Kérdezhetek valamit?

A vallató tiszt már a puszta megszólalási kísérlettől is erősen megrökönyödött, majd fejének felrántásával jelezte, hogy várja a kérdést. Faludy ezen felbátorodva kibökte:

– Milyen érzés, ha zsidó ver zsidót?

A párbeszéd innentől ismét hatalmas verésben folytatódott.

(10.) Őrségben

Az 1960-as években a vállalat vezérigazgatója elhatározta, hogy éjszakás műszakban ellenőrizni fogja a gyárat. Egyik éjjel be is ment. Már a portánál éktelen haragra gerjedt, mikor meglátta, hogy a portás édesdeden alszik.

– Ember, hát mit képzelsz magad?! Ha a fronton elaludt az őrségben, mit mondtak magának?

– Nem mondtak semmit, csak megkérdeztek: szunyókálunk, tábornok úr, szunyókálunk?

(11.) Memória

- Emlékszel, komám a szép időkre? Mikor géppuskával lőttük a pártházat?
- Mikor? Melyiket?
- Mikor, melyiket.

(12.) Veteránok találkozásán

- Mondd csak, komám! 1936-ban te is a spanyol brigádban?
- Nem, de már intézik.

(13.) Egy partizán naplója

Hétfő: A németek kizavartak bennünket az erdőből.

Kedd: Kizavartuk a németeket az erdőből.

Szerda: Jött az erdész, és mindenkit kizavart az erdőből.

(14.) Tanul a gyerek

- Édesapám! Hol vannak a Kárpátok?
- Nem tudom, fiam, anyád rámól el mindent.

(15.) Ha ezt szegény Laci látná...

Október 6-dika 1849 óta nemzeti gyásznapi nap. Mindez nem zavarta a hatalmat abban, hogy 1956-ban erre a napra tegyék Rajk László és társai temetését a Kerepesi temetőben. A párt

vezető elvtársai egymás után fogadkoztak, szaggatták ruhájukat, hogy soha többé... soha többé... de mint annyi minden másban, ez a fogadkozásuk is alig két hétig tartott.

Az eső úgy zuhogott, mintha dézsából öntötték volna. Hihetetlen feszültséget okozott, hogy a hatalmas tömeg (kétszázezer főre becsülték a résztvevők számát) egyben a Rákosi vezette moszkovita hatalom ellen is tüntetett. Az elvtársak meglehetősen jól ismerték egymást. Így történhetett meg, hogy egy kisebb dombon álló két elvtárs egyike (sokak szerint Méray Tibor) így szólt a másik elvtárshoz:

– Ha ezt szegény Laci látná, hogy közénk lövetne!

(16.) Szegény Laci

Az 1960-as évek elején özvegy Rajk Lászlóné egy balatoni pártüdülőben nyaralt. Régi sérelmeit soha nem rejtette véka alá. Csak úgy záporoztak az átkok, hogy így a kommunisták, úgy a kommunisták, így szegény Laci, úgy szegény Laci. Egy ilyen kirohanás után éppen Rajkné társaságában volt Weissshaus Aladár, az egyik szociáldemokrata frakció oszlopos tagja, aki mély hallgatásba burkolózott.

Rajkné, hogy maga mellé állítsa az öreget, rápirított:

– De Weissshaus bácsi, hát magát is letartóztatták a kommunisták!

Ekkor Weissshaus Aladár csöndesen megszólalt:

– Igen, de engem még szegény Laci.

(17.) Buci Gyuri relativitáselmélete

Marosán György, mint pékinas (becenevét is innen kapta), kellő sütőipari jártassága révén méltán jelenthette ki a maga által igaznak vélt szentenciát:

– Nem a zsemle kicsi, a pofátok nagy!

(18.) Buci Gyuri azt üzenté

Történetírásunkban fennmaradt néhány híres üzenet. 1552-ben Dobó István üzent az Eger várát ostromló töröknek. 1848-ban Kossuth Lajos üzent a magyar népnek. De vegyünk egy XX. századi veretes üzenetet is „hazánk nagy fiától”, Marosán Györgytől. Egyenes, rövid üzenet volt. Még azt sem mondhatta senki, hogy nem szóltak előre.

– Mától kezdve nem tárgyalunk, mától kezdve lövünk – szólt az üzenet 1956. december 8-án reggel, a munkástanácsok képviselőinek. Még aznap délután Salgótarjánban záporoztak a sortűz lövedékei, kioltva 131 ember életét. Az országszerte elharapózott sortűzek több száz ember életét követelték. A bűnös felelősök soha nem nyerték el méltó büntetésüket.

(19.) Részlet a Pravdából

– Hogy vagyunk, hogy vagyunk? – tréfálkozott Hruscsov elvtárs.

– Jól vagyunk, jól vagyunk... – tréfálkoztak a parasztok.

(20.) Gyurkó Lajos dízsírhelye

Egy kedves kollégám búcsúztatására mentem a pécsi temetőbe. Kicsit korábban érkeztem. Elindultam a kápolnától, hogy annak szűkebb környéke sírjait megnézzem. Ilyenkor érdekes gondolatok támadnak bennem. Hány lezárt élet, mennyi sors, mennyi be nem teljesült vágy, örömök, borzalmak, gyalázatok és tragikus események, amelyek kimerevült képet alkotnak a halál pillanatától kezdve.

Először azt hittem rosszul látok. Az egyik dízsír márvány-lapján a következő föliratot olvastam: Gyurkó Lajos vezér-örnagy, 1912–1979. Efölött bronz dombormű, a tábornokot ábrázolja egyenruhában.

Történelmi tanulmányaimból azonnal elém villant, hogy ki is ő valójában. Pékinas, aki öt elemijével soha nem volt túl szoros kapcsolatban a Gutenberg-galaxissal. 1945-ben már Gyöngyös párttitkára. Majd egy törzstiszti tanfolyam után alezredes, egy parancsnoki tanfolyam után pedig ezredes. 1954-ben a Vorosilov Katonai Akadémiáról már vezérörnagyként tért haza.

1956-os dicstelen szerepét csak felsorolni is nehéz. Aljassága sem ismert határt. Október 25-én és 26-án Kecskeméten lövett a tömegbe. Másnap következett a tiszakécskei vérengzés, mikor a Himnuszt éneklő békés tömegre az ő parancsára vadászgép zúdított géppuskatűzet. Repülők támadtak még Kecskeméten, Kiskőrösön, Csongrádon és Kiskunhalason. Utóbbi helyen 20 elfogott tüntetőt minden előzetes vizsgálat nélkül agyonlővetett. Saját hadtestének katonái között is elégedetlenségi hullám söpört végig. Ezért október 31-én a helyettesével a Szovjetunióba menekült. Visszatérte után a Néphadsereg Katonatanácsának tagja, a karhatalom vidéki parancsnoka lett. Szerepe volt még a salgótarjáni és a december 11-diki egri sortüzekben. A Tiszti Felülvizsgáló Bizottságok elnöke és a katonai felsőbbíróságok elnöke. Annak a másodfokú bíróságnak

is tagja volt, amely halálra ítélte Pálinkás-Pallavicini Antal honvéd őrnagyot, aki 1956. október 30-án Felsőpetényben kiszabadította Mindszenty József bíboros-hercegprímást az ávósok fogságából, és Budapestre vitte.

Gyurkó gatzetteiért méltó ajándékot kapott: 1957-ben a pufajkások egyik ezredének parancsnoka, kiképzési főcsoportfőnök, majd 1957-től a határőrség parancsnoka 1960-ig. Az MSZMP Központi Bizottságának póttagja. Anyagi visszaélései miatt a hatóságok is fölfigyeltek rá. Amikor személye már túl kínossá vált a konszolidáció miatt, a hóhért még övéi is kitesztették maguk közül. 1962-ben a nagytétényi Sertéshizlalda igazgatója lett, majd lopások miatt innen is menesztették. Később Pécssett lett benzinkutas. És ilyen embernek a mai napig is dízsírhelye van Pécssett. Bravó! Bravó!

(21.) Feledékenység

- Nagymama, mit jelent az, hogy szerető?
- Jézus, Mária! – kap a fejéhez a nagymama, rohan a szekrényhez, kinyitja, és kiesik belőle egy csontváz.

(22.) A Vatikáni Múzeumban

- Hölgyem, nem tudja, hol találom a Laokoón-csoportot?
- Nem tudom, kérem, én az IBUSZ-csoporttal vagyok.

(23.) Menjünk a Bikába!

Egy volt gimnáziumi osztály az érettségi bankettjét, majd az ötévenkénti találkozóit a Bikában tartotta, mindenki meglelésére. Közeledett az érettségijük ötvenedik évfordulója. Egyikük szerény javaslattal állt elő:

– Menjünk a Bikába, ott még nem voltunk.

(24.) Napóleon dicséri a Pravdát

Brezsnyev elvtárs egyik november 7-dikén katonai díszszemlét tartott a moszkvai Vörös Téren. Erre a jeles alkalomra meghívta Julius Caesart, Batu kánt és Napóleont.

Jött a gyalogság, végeláthatatlan sorokban.

– No, Caesar, mit szólsz ehhez?

– Ez igen! Ha nekem ennyi emberem lett volna, Európát fél kézzel is megverem.

Dübörögtek a páncélosok. Megszólalt Batu kán:

– Ilyen páncélosokkal az egész világot leigáztam volna.

A rakétások vaktölténnyel lövöldöztek. Brezsnyev kérdezné Napóleont, aki már régóta eltűnt a szemük elől. Brezsnyev utánament, és a Lenin-mauzóleum lépcsőjén találta meg a császárt, amint böszön olvasta a Pravdát, majd odaszólt Brezsnyevnek:

– Ha ez az újság enyém lett volna, ma úgy tudnák az emberek, hogy a waterlooi ütközetet Napóleon nyerte meg.

(25.) Riport egy halászhajó kapitányával

Egy francia kikötőben a riporter faggatta a halászhajó kapitányát a halászati szokásokról, a zsákmány feldolgozásáról, raktározásáról és különböző munkafolyamatokról. A kapitány készséggel válaszolt a kérdésekre.

– Kihajózunk a nyílt tengerre, kivetjük a hálót, kiválogatjuk a zsákmányt...

- És azt honnan tudja, hogy mikor kell kijönni a szárazföldre?
- Kérem, ez roppant egyszerű. Én alkalmazom a világ leg-rondább szakácsnőjét. No, mikor ő kezd nekem megtetszeni, akkor kiadom a parancsot: irány a part!

(26.) Holdvilágos éjszakán...

- Nyuszika, – kérdi a róka – igaz, hogy van neked egy régi hanglemez-gyűjteményed?
 - Igen, tele van szebbnél-szebb slágerekkel. Csak jó mélyre elástam.
 - Megvan a Holdvilágos éjszakán... is?
 - Ó, hogyne.
 - Nyuszika, – kérdi a farkas – igaz, hogy van neked egy ital-gyűjteményed?
 - Igen, tele van jobbnál-jobb itallal. Csak jó mélyre elástam.
 - Nyuszika, – kérdi a medve – igaz, hogy van neked egy szivargyűjteményed?
 - Igen, tele van jobbnál-jobb szivarral. Csak jó mélyre elástam.
- Dülöngélve jön föl a pocok a földből, szivarozik, kortyolgat egy díszes üvegből, és tele tüdővel énekel: Holdvilágos éjszakán...

(27.) A börtönőr a rabokhoz

Hajnaltól a börtönőr azt mondja a raboknak a kőfejtőben:

- No, emberek, van egy rossz hírem, meg egy jó hírem. A rossz hír: ma egész nap követ kell fejteni. A jó hír az, hogy kő van elég.

(28.) Meleg érdeklődés

Egy városi fiú élénken figyelte a falusi kovácsot, aki éppen akkor készült el egy patkóval.

– Megnézhetem?

– Tessék.

A fiú megfogta a patkót, majd el is hajította.

– Meleg? – kérdezte a kovács kajánul.

– Nem..., én ilyen gyorsan tudok patkót nézni!

(29.) Ki a konzulens?

Nyuszika ül a fa tövében és írogat. Arra megy a róka és megkérdi:

– Mit írsz, nyuszika?

– Szakdolgozatot arról, hogy a kis állatok hogyan tudják megvédeni magukat a nagyvadaktól!

– Ez hülyeség! Gyere a bokorba és mutasd meg!

A róka csupa véresen jön ki, de a nyuszikának semmi baja!

Arra jár a farkas, ő is megkérdi:

– Mit írsz, nyuszika?

– Szakdolgozatot arról, hogy a kis állatok hogyan tudják megvédeni magukat a nagyvadaktól!

– Ez hülyeség! Gyere a bokorba és mutasd meg!

A farkas csupa véresen jön ki, de a nyuszikának semmi baja!

Arra jár a medve. Megkérdi:

– Mit írsz, nyuszika?

– Szakdolgozatot arról, hogy a kis állatok hogyan tudják megvédeni magukat a nagyvadaktól!

– Ez hülyeség! Gyere a bokorba és mutasd meg!

A medve csupa véresen jön ki, de a nyuszikának semmi baja! Kijön utána az oroszlán és így szól:

– Látod, nyuszi, nem az számít, hogy miről írsz szakdolgozatot, hanem az, hogy ki a konzulensed!

(30.) Tasziló gróf a traumatológián

Arisztid grófnak szóltak, hogy kedves barátja a kórházban fekszik a traumatológián. Bement hozzá látogatni. Alig látott valamit a barátjából, úgy bebugyolálták, a kezeit és lábait csigákkal kifeszítették.

– Édes Öhegem, hát mi töhtént veled?

– Elmentem vadászni. Odaéhtem egy kis odúhoz, beszólok, hogy brumm, brumm. Kijött egy kismédve, fogtam a puskámat, lelöttem. Odaéhtem egy nagyobb odúhoz, beszólok, hogy brumm, brumm. Kijött egy nagymédve, fogtam a puskámat, lelöttem. Odaéhtem egy még nagyobbhoz, bekiabáltam, hogy brumm, brumm, és kijött a zágrábi gyors.

(31.) Hordár, hordár!!!

A Keleti pályaudvar csarnok 1-es vágányára befutott a moszkvai expressz. Az egyik nyitott ablakon kihajolt egy férfi, és erősen kiabált:

– Hordár, hordár!!! Ide összes hordár, Keleti pályaudvar.

Futótűzként terjedt a hír; otthagyták a Wiener Walzert és a többi előkelő vonatot. A bombaüzlet reményében a pályaudvar minden hordára már ott várakozott, mikor emberünk rákezdte:

– Elvtársak, én hozom... moszkvai hordárok... üdvözte!

(32.) Honorárium

Egy híres író szerződést kötött a kiadójával, hogy folytatásban közlik legújabb krimijét. A fizetség pedig hullámként 1 pengő.

A kiadó nagy érdeklődéssel olvasta az újságban megjelent első részletet, amelyben egy gyönyörű óceánjáró ötezer utassal a fedélzetén kifutott a kikötőből. Azonnal táviratozott a szerzőnek:

– Ha elsüllyeszti a hajót, nem kap egy bűdös vasat sem!!!

(33.) Tanul a skót felesége autót vezetni

Menet közben a feleség egyszer csak lekapta a kezeit a kormányról, lábait a pedálokról és fölvisített:

– Jaj, Istenem, nem tudok megállni!!!

Mire a férj teljes nyugalommal:

– Oké, darling, csak hajtson neki valami olcsó dolognak...

(34.) Pityu testvér!

Panaszkodik egy idős hölgy a plébánosnak, hogy az ő két lány papagája állandóan olyan csúnyán beszél, hogy nem is meri idézni, amit mondanak.

A plébánosnak fölcsillan a szeme.

– Remek ötletem van, asszonyom! Nekem van két fiú papagájom, azok éjjel-nappal imádkoznak. Zárjuk melléjük a lányokat, így majd a fiúk mellett megjavulnak.

A közös kalitkában azonnal rákezdik a lányok:

– Mi nagyon aktívan üzünk egy ősi mesterséget!

Az egyik fiú papagáj rohan a másikhoz:

– Pityu testvér, hagyd már azt a rózsafüzért, gyere gyorsan! A Jóisten meghallgatta buzgó imádságunkat!

(35.) Két barátnő beszélget

– Szervusz, drágám, hogy sikerült az autóvezetői vizsgád?

– Azt nem tudom, mert mikor engem kiengedtek a kórházból, a vizsgabiztos még eszméletlen volt.

(36.) Két barátnő utazik a vonaton

Bejött a kupéba egy ősz hajú és szakállú idős ember. Leült. Az egyik hölgy odasúgta a másiknak:

– Nézd, Szent István.

– Hülye vagy! Szent István már 1000 éve meghalt.

A következő állomáson fölszállt egy férfi, és jó ismerősként köszönti a régebbi utast:

– Szervusz, István, ezer éve nem láttalak.

Megszólalt az a hölgy, aki az imént még Szent Istvánra tippelt:

– Na, ki a hülye?

(37.) A CSEKA mindent megold

A japánok táviratban figyelmeztették a szovjet szeizmológiai intézetet:

„Moszkva alatt erős földalatti megmozdulás várható, Richter szerinti 9-es.”

Eltelik két hét, semmi. Eltelik még két hét, jön egy távirat a CSEKA-tól.

„A földalatti megmozdulást fölszámoltuk, Richtert letartóztattuk. Elnézést a kései válaszáért, de olyan hatalmas földrengés volt, hogy összedőlt a posta.”

(38.) Bizonyítványosztás után

Móricka apja tüzetesen átnézte gyermeke iskolai bizonyítványát. Látja ám, hogy matematikából egyes. Durr, egy nagy pofon. Kicsit lejjebb látja ám, hogy történelemből is egyes. Durr, egy nagy pofon. Majd következik az ének. Durr, egy nagy pofon. Móricka föllázad:

– De Apa, énekből ötöst kaptam!!!

– Pont azért! Két egyes után még volt kedved énekelni?

(39.) Természetszeretet

– Hölgyem, szereti ön a természetet?

– Ó, én imádom!

– Azok után is, hogy ilyen csúnyán elbánt magával?

(40.) Szemrehányás

Egy férfit majdnem halálra gázolt egy teherautó. A jószágos őrangyala megmentette. A köszönet után azonnal reklamált a férfi:

– Az esküvőmkor hol voltál?

(41.) Bizalom

– Már a postában sem lehet megbízni...

– Miért?

– A férjem Hévízen van, a posta meg párizsi bélyegzőt nyomott rá...

(42.) Társalgás

– Hogy vagy Petike? – kérdezte a nagypapa.

– Köszönöm, jól, csak a fiaddal vannak problémáim...

(43.) Csigaszedés

A nagypapa és az unoka elment csigát szedni. Egyszer csak az unoka megkérdezte:

– Nagypapa, hogy lehet az, hogy az én kosaram már tele van, míg a tied még teljesen üres?

– Hát tudod, kis unokám, ez azért van, mert amikor egy csigát észreveszek, és lehajolok érte, a csiga meg fogja magát, aztán huss...

(44.) Teremtés

Isten megteremté a Világmindenséget, és látá, hogy az szép.

Isten megteremté a Földet, és látá, hogy az szép.

Isten megteremté a természetet, és látá, hogy az szép.

Isten megteremté az állatokat, és látá, hogy azok szépek.

Isten megteremté a férfit, és látá, hogy az szép.

Isten megteremté a nőt, és mondá: „Na mindegy, majd kifesti magát.”

(45.) Boncolás

– Doktor úr, hány halottat boncolt pályafutása során?

– Mindenki, akit eddig boncoltam halott volt. Az élők túlságosan ellenkeznek.

(46.) Mondja, kérem, tud oroszul?

Egy fiatalember este sétált a Duna-parton. Fuldokló hangjait hallotta a vízből:

– Segítség, segítség... – kluty, kluty, alámerült. Majd jött vissza a felszínre, és újra rákezdte:

– Segítség, segítség... – kluty, kluty, alámerült. Majd jött vissza a felszínre.

Egy ilyen felbukkanáskor a fiatalember megkérdezte:

– Mondja, kérem, tud oroszul?

– Igen!!

– Na látja, inkább úszni tanult volna meg.

(47.) Móricka esete a tanfelügyelőkkel

Orosz órára beült két tanfelügyelő a középső oszlop utolsó padjába. Előttük ült Móricka. A tanító néni fölírt egy orosz mondatot a táblára.

– No, gyerekek, ki tudja ezt lefordítani? – Elhűlve látta, hogy Móricka feltűnő módon jelentkezik, aki eddig csak lapított orosz órán. De nincs mit tenni, fölszólítja:

– Na, Móricka!

Móricka mintha a tábláról olvasná, rákezdte:

– Odanézz, a tanító néninek milyen jó segge van!

– Nem jó, nem jó, ülj le Móricka!

Móricka leült, majd szipogva hátraszólt az egyik tanfelügyelőnek:

– Maga meg minek súg, ha nem tud oroszul?!

(48.) A baj és a katasztrófa

– Gyerekek, ma a bajról és a katasztrófáról fogunk tanulni. Ki tud ezekre példát mondani? – Móricka erősen jelentkezik. A tanító néni fölszólítja. Móricka azonnal mond egy példát:

– Katasztrófa az, hogy nálunk döglenek a nyulak.

– Nézd, Móricka, az nem katasztrófa. Bajnak persze baj, de nem katasztrófa. Katasztrófa például az, ha jön hozzánk Moszkvából a Politbüro, és lezuhan a repülőgép. De a nyulak pusztulása nem az.

Másnap jönnek a tanfelügyelők.

– No, gyerekek, miről tanultunk a múlt órán?

– A bajról és a katasztrófáról – felelte a kórus.

– Ki tud példát mondani egyikre is, másakra is?

Móricka feláll, és elkezd:

– Katasztrófa az, ha jön hozzánk Moszkvából a Politbüro és lezuhan a repülőgép. De ez nem baj, a baj az, hogy nálunk döglenek a nyulak.

(49.) Avatóünnepség

– Hogyan avatnak föl egy pezsgőgyárat?

– ???

– Hozzávágnak egy hajót.

(50.) Fogorvosi panasz

– Doktor úr, kérem, nekem 32 fogam van.

– Kedves Asszonyom, ez így természetes. Minden embernek 32 foga van.

– De nekem mind fölül...

(51.) Indokolt kérdés

Egy gimnáziumi lányosztály főnöknője elhatározta, hogy a tanév elején osztályfőnöki órán nemi felvilágosítást fog tartani. Még arra is gondolt, hogy akik a gyakorlatban már átestek a tűzkeresztségen, jobb, ha nem idétlenkednek az órán; hát kiküldi őket.

– Lányok, álljon a fogas mellé, aki már nem szűz.

Csodálkozva látja ám, hogy az egész osztály megindul, csak a középső oszlop első padsorában maradt ülve egy megszeppent kislány. A tanárnő azonnal ráförmedt:

– Süket vagy?

(52.) Montgomery tábornagy

Montgomery tábornagy kiskorában amolyan égedelem gyerek volt. Az édesanyja időnként kiszólt a konyhából a többi gyereknek:

– Mondjátok meg Montynak, hogy bármit csinál, azonnal hagyja abba!

(53.) Micsoda különbség

Jedlik Ányos, a XIX. század kiemelkedő magyar fizikusa, mint afféle villanyos ember, zivatarkor nagyon szerette nézni a villámló eget. Idős korára ilyen időben mindig kitettek neki egy nagy karosszéket a fedett teraszra, hadd gyönyörködjék a mester a természetben. Ült csöndes magányában Jedlik Ányos, érdeklődve nézte a cikázó villámokat, majd eltűnődve halkán megszólalt:

– Hm, azelőtt dörgött is.

(54.) Változnak a vélemények

Egy gyorsbüfé kirakatában forognak a grillsírkék a sütőben. Felsőhajt az egyik:

– Mégiscsak szebb a fagyhalál...

(55.) Sorsdöntő kérdés

- Mi a XX. század legnagyobb tragédiája?
- ???
- Az, hogy a Titanic süllyedt el, és nem az Auróra.

(56.) Csalódás

Egy egérkislány újságolja a barátnőjének:

- Szombaton a diszkóban egy olyan vagány egérfiút fogtam!
- Mesélj, milyen volt!
- Szőrös fülei voltak, nagy szárnyai...
- Te, hát akkor ő nem is egér volt, hanem denevér.
- A szemét! Nekem meg azt mondta, hogy pilóta...

(57.) Székelyek az erdőn I.

- No, Isten áldja meg, Idesapám.
- Há mész, szerelmes fiam?
- Én sehá, csak Idesapám felé dül a fa.

(58.) Székelyek az erdőn II.

Megy az öreg székely az erdőben. Egyik kanyar után látja ám, hogy egy lovas kocsi fölborult. Ahogy közelebb ért, észrevette a koma fiát. Leült mellé. Két óra múlva megkérdezte:

- Fődűt?

Két óra múlva válaszolt a fiú:

– Fő.

Megint eltelt sok idő:

– Apád tudja?

– Tudja.

– Osztíg honnan?

A fiú röviden válaszolt:

– Ott van alatta...

(59.) Székelyek az erdőn III.

Öreg székely vágja a fát. Lélekszakadva érkezik a szomszéd fia.

– Gergő bátyám, gyűjjék má, meghótt az anyósa!

Az öreg szótlánul vágja tovább a fát.

– Gergő bátyám, gyűjjék má, meghótt az anyósa!

Az öreg szótlánul vágja tovább a fát. Mikor esteledni kezd, leül egy rönkre, tisztogatja a fejszáját, majd megszólal:

– No, tanuld meg fiam, előbb a munka, oszt a szórakozás.

(60.) Nagy kérdés

A székely felesége ágynak dől, már csaknem halálán van. Ahogy apa és fia együtt dolgoznak a csűrben, megkérdezi a gyerek:

– Hallja kend, idesapám, mi lesz ezzel a rengeteg cefrével?

– Az attól függ. Ha anyád felépül, lekvár. Ha nem: pálinka.

(61.) Sörnyitó

Öreg székeltyt megkínálják egy dobozos sörrel. Komótosan előveszi a bicskáját, a teteje alatt belenyomja a dobozba oldalról, majd kezdi kanyarítani. A többiek önzetlenül magyarázzák:

– Nem úgy kell azt csinálni, bátyám. A doboz tetején van egy fogantyú, abba beleakasztja az ujját... meghúzza ...

Erre az öreg:

– Ja, akinek nincs bicskája.

(62.) Kinek mi dolga?

A gazdasszony elment a boltba. Ott hallotta a nagy újságot, amit lelkesen mesélt el odahaza a férjének:

– Hallja kend, a szolgálólányunknak gyereke lesz.

– Hát, ez az ű dógá.

Másnap földúltan jött haza az asszony:

– Apjuk! Dejszen most mondták a boltban, hogy a gyereket maga csinyáta.

– Az meg az én dógóm.

– Nahát, én fogom a Bodrit, oszt megyek neki a Dunának.

– Csitt! Bodri marad, a többi a te dógod.

(63.) A kuruzslónál

A sánta és a pösze elmentek a kuruzslóhoz, hogy gyógyítsa meg őket. A kuruzsló azonnal munkához látott. Beindította a varázsgömböt, széles mozdulatokkal terelgette a felszálló füstöt, majd varázsigéket mormolva megszólalt:

– Sánta, dobd el a botot! Pösze, beszélj!

Megszólalt a pösze:

– Eleszett a szánta.

(64.) Aggódás

– Öregem, mostanában olyan ramatyul nézel ki. Iszol te rendesen?

(65.) Ki mivel megy külföldre?

Beszélget az amerikai, az angol és a szovjet házaspár. Mondja az amerikai, hogy van három gépkocsijuk. A Mustanggal a férj jár dolgozni, a Forddal az asszony, és ha külföldre mennek, akkor viszik a Buickot. Az angol házaspár egy helyen dolgozik. A munkahelyre a Roverrel járnak, ha külföldre mennek, akkor viszik a Rolls Royce-t.

A szovjet házaspár is rákezd:

– Nekünk is van két biciklink. Az egyikkel az asszony jár a szovhozba, a másikkal meg én a kolhozba.

Ezután mély csend következett.

– Na és, mi van, mikor külföldre mentek?

– Ugyan! Hát mi külföldre tankkal megyünk.

(66.) Szergej és Iván

Szergej és Iván kiszabadultak a Központi Kijózanító Intézetből. Iván azonnal előállt egy javaslattal.

– Na, Szergej komám, most veszünk egy üveg vodkát. Azt eldugom a hátam mögé. Ha kitalálsz, hogy melyik kezemben van, akkor megisszuk. De ha nem találod ki, akkor soha többé nem nyúlunk italhoz. Rendben?

– Rendben.

Iván a megvásárolt vodkát eldugja a háta mögé, és kérdezi:

– Na, Szergej?

Szergej kapásból rávágja, hogy jobb! Iván elsápad, homlokát kiveri a hideg veríték, és csak ennyit tud kinyögni:

– Szergej, gondúdj!

(67.) A végeken

A peresztrojka és a glasznosztj idején a Vlagyivosztoktól még több száz kilométerre lévő kisváros vasárnap délelőtti csendjét Iván kiabálása verte föl.

– Szergej, van egy üveg vodkám. Ugorj le, megisszuk.

Szergej csitítja Ivánt.

– Vigyázz, Iván, mert ha jönnek a rendőrök, elvisznek minket.

– Innen? Hová?

(68.) A gödi János bácsi kalandja

A gödi János bácsinak ötöse lett a lottón. Nagy az öröm, verik a pénzt megállás nélkül. Egyszer csak azt mondja az öreg:

– No, anyjuk, eemék, oszt megtekintem az osakai világkiállítást.

– Hát, csak menjen kend, ha jólesik.

János bácsi a gödi vasútállomáson beszél a pénztár ablakán:

– Jóska fiam, adj egy jegyet Osakába.

– Hát bátyám, ez roppant komplikált. Tudja mit, én adok magának Budapestig, aztán a többit majd a nagyfejűek elintézik.

Budapesten János bácsi beszél a pénztár ablakán.

– Kérek egy jegyet Osakába.

– Hát bátyám, ez roppan komplikált. Tudja mit, én adok magának Moszkváig, aztán a többit majd a szovjet elvtársak elintézik.

Moszkvában János bácsi már törölgeti gyöngyöző homlokát, mikor beszél a pénztár ablakán:

– Kérek egy jegyet Osakába.

– Ó, bátyuska, ez roppant komplikált. Tudja mit, én adok magának Vlagyivosztokig, aztán a többit majd az ottani elvtársak elintézik.

Így aztán János bácsi nagy nehezen eljut Osakába. A világkiállítás nagyon tetszett neki. Azonban elkezdte erősen kínozni a honvágy. Néhány napja már barátságos bólintásokkal üdvözölték egymást a pénztárossal. Az öreg kerülgette, kerülgette a témát, mint macska a forró kását, de nem mert belevágni. A pénztáros oldotta meg a helyzetet:

– Mi tetszik? Segíthetek?

– Hát, fiam, hazamennék én már Gödre, de tudom, hogy ez milyen rettentő komplikált.

– Nem komplikált ez bátyám, csak azt tessék megmondani, hogy hová kéri a jegyet: Alsó- vagy Felsőgödre?

(69.) A Pravda levelesládája

A Pravdához október közepén befutott egy olvasói kérdés, amiben azt érdeklődi egy fiatal pár, hogy szabad-e szeretkezni november 7-én. A pontos válasz már másnap megjelent a lapban:

– Tulajdonképpen szabad, de az öröm semmi szín alatt nem lehet nagyobb, mint az ünnepé.

(70.) Natasa fürdik

Ivan Ivanovics Kuzmics, a kazahsztáni kolhoz kanásza ballag le a domboldalról. Látja ám, hogy fürdik a tóban Natasa, a kazahsztáni szovhoz kis fejőslánya. Kuzmics szolidan figyelmezteti:

- Natasa, ne fürödjél a tóban meztelenül, mert jönnek a németek, osztán ebből nagy baj lesz.
- Ugyan Kuzmics, hát itt már 72 éve nem jártak németek.
- A fene egye meg! Én meg csak robbantgatom itt a vasutakat.

(71.) Örömhír

Natasa, a kazahsztáni szovhoz kis fejőslánya meztelenül fürdik a tóban, mikor is látja ám, hogy mint a fergeteg, zúdul le a domboldalon Ivan Ivanovics Kuzmics, a kazahsztáni kolhoz kanásza. Natasának se kellett több, kipattant a tóból, aztán uzsgyi, neki a nagy szovjet sztyeppének. Kuzmics utána. Egyre fogy kettőjük között a távolság. Natasa már nem bírja tovább, az egyik bokornál eldobja magát.

- Kuzmics, csinálj velem azt, amit akarsz.

Kuzmics lihegve odaér, és lelkendezve közli:

– Natasa! Felvettek a Komszomolba!

(72.) Gorizont

Közeledett az SZKP XX. kongresszusa. Összeült a Kazahsztáni SZKP KB-ja, és elhatározta, hogy a kongresszusra jutalmul elküldi Ivan Ivanovics Kuzmicsot, a kazahsztáni kolhoz kanászt.

Kuzmics elment, majd visszajött. A kazahsztáni elvtársak oldalát már rettenetesen furdalta, hogy ugyan mi történhetett, hát berendelték Kuzmicsot a Kazahsztáni SZKP KB-jába.

– Ide figyeljen, Kuzmics elvtárs, hát mit képzelsz maga? Be se számolsz nekünk a XX. kongresszusról?

– Jaj, elvtársak! Hát a mi gyönyörű fővárosunk, Moszkva! És a Kongresszusi Palota! És amikor Hruscsov elvtársa azt mondta, hogy a kommunizmus egyre magasabbra emelkedik hazánk horizontján, hát akkor már tomboltak a kongresszusi küldöttek.

A kazahsztáni elvtársak mindent értenek, csak ezt a szót nem, hogy horizont. Veszik elő az értelmező szótárt, fölütik a gorizontnál, és csodálkozva olvassák a meghatározást: a gorizont az az eget a földdel összekötő képzeletbeli vonal, amelyhez mentül inkább közeledünk, annál inkább távolodik.

(73.) Kuzmics és Natasa ünnepel

Ivan Ivanovics Kuzmics, a kazahsztáni kolhoz kanásza és Natasa, a kazahsztáni szovhoz kis fejlődőslánya elhatározták, hogy a következő november 7-ét Moszkvában fogják megünnepelni. Kibérelték a Hotel Roszija egyik előkelő lakosztályát.

Reggel Kuzmics bekapcsolta a tv-t. A Vörös Téren már javában ment a katonai parádé. Két óra múlva Natasa már nagyon unta a fölvonulást, és így kérte öreg barátját:

– Kuzmics, lökd már át a kettesre!

Kuzmics megnyomta a megfelelő gombot. A kettesen meg egy rendőr hajlítgatta a gumibotját, és fenyegető hangsúllyal kérdezte:

– No, mi az, mi az, nem tetszik az első csatorna?

(74.) Kuzmics és a párttitkár

Ivan Ivanovics Kuzmics, a kazahsztáni kolhoz kanásza gyanútlanul sétált az utcán, mikor a kolhoz párttitkára ráripakodott:

– Kuzmics elvtárs, miért nem volt ott az utolsó pártgyűlésen? Emiatt kizárhatják a pártból!

– Ó, párttitkár elvtárs, engem már háromszor is kizártak a pártból. Először akkor, amikor meghalt Lenin elvtárs, és a taggyűlésen közölték velünk, hogy mennyibe került a mauzóleum. Én meg azt találtam mondani, hogy ennyi pénzből az egész központi bizottságot el lehetett volna temetni.

Másodszor akkor zártak ki a pártból, amikor meghalt Sztálin elvtárs. Bementem a pártirodára. A falon Marx, Engels, Lenin és Sztálin képe lógott. A párttitkár azt mondta nekem, hogy „Kuzmics elvtárs, akassza le onnan azt a disznót!” – Én meg megkérdeztem, hogy melyiket?

Harmadszor meg akkor zártak ki a pártból, mikor ugyanúgy, mint most, mentem az utcán, és az akkori párttitkár kérdőre vont, hogy miért nem voltam ott az utolsó pártgyűlésen. Én meg azt feleltem rá, hogy: híjnye, ha tudtam volna, hogy az az utolsó, hát családotul megyek.

(75.) Jutalomutazás

Ivan Ivanovics Kuzmics, a kazahsztáni kolhoz kanásza nyugdíjba készül. Összeül a kazahsztáni SZKP KB-ja és elhatározzák, hogy Ivan Ivanovics Kuzmicsot, a kazahsztáni kolhoz kanászt egy kéthónapos jutalomutazás keretében körbeküldik a Szovjetunióban.

Az idegenvezető mindenütt lelkesen magyarázott, Kuzmics meg egész idő alatt nem szólt egy árva szót sem. Megérkeztek Leningrádba.

– Látja, bátyuska, ez a folyó a Néva. Ez a Néva bal partja, ez a Néva jobb partja. Ez a híd a Néva hídja.

Közben odaértek a Téli Palotához.

– És íme, itt a Téli Palota.

Kuzmics két hónap után először szólalt meg:

– Ejnye, fiam, de ösmerős nekem ez az épület. Jártam ám itt '917-ben. Volt itt akkor egy kis csetepaté. Na, mondja fiam, lett abból valami?

(76.) Kuzmics kalandja Moszkvában

Ivan Ivanovics Kuzmics, a kazahsztáni kolhoz kanásza nyugdíjba ment. Elköltözött boldog ifjúsága színhelyére, Leningrádba. Egyszer, mikor Moszkvában járt, a Gum áruház műszaki osztályán kért egy mosógépet.

Az eladó úgy nézett rá, mint egy marslakóra.

– Elvtárs! Hát az egész Szovjetunióban nem lehet kapni mosógépet. Talán, talán Leningrádban...

– Kérem, az a helyzet, hogy én Leningrádban lakom.

- Elvtárs, a leningrádi elvtársak azt csinálják, hogy igényelnek egyet a leningrádi mosógép-gyártól.
- Kérem, nyugdíjasként én a leningrádi mosógép-gyár portása vagyok.
- Elvtárs, a leningrádi mosógép-gyár munkásai azt csinálják, hogy hazaviszik apránként, oszt otthon összerakják.
- Kérem, én azt is megpróbáltam, de mindig tank jött ki belőle.

(77.) Aljechin a Városligetben

Azokkal a szereplőkkel jegyzem ezt az anekdotát, akikkel én is hallottam. Bár történeti hűségét nem szavatolhatom már az is szép, hogy megtörténhetett.

Az 1930-as évek második felében Budapesten járt Aljechin, a sakkvilág akkori állócsillaga, világbajnoka. Tiszteletére a Városligetben szerveztek egy százas szimultánt. A Mester elindult és körbe járva mindenütt megnyitotta a partit a fehér bábuval. Beült a szimultánba egy érdekes ember, aki Aljechin megnyitása után megtette a válaszlépést, utána átnyúlt a fehér sereghez, és nemes egyszerűséggel levette az ellenfél vezérét, majd letette azt a már játékon kívüli figurák helyére.

Megjegyzem, hogy a szabályok értelmében ilyen nem is létezhet.

Aljechin is a levett vezéren csodálkozott leginkább, mikor a kör megtétele után visszatért. Ámuló arccal kérdezte a tolmácsot, hogy ki ez az ember? A tolmács – kaján mosollyal ajkán – válaszolt:

- Karinthy Frigyes, Magyarország egyik leghíresebb humoristája.

A Mester elnevette magát, és a következővel zárta le az affért:

– No, nem baj. Hagyjuk így. Akkor is megverem.

És lön.

(78.) Közügy

Mikor a falu jubileumi zászlót kapott, a polgármester már előző napon kihirdette, hogy mindenki köteles a saját portáját csinosítani, a háza előtti útszakaszt megtisztítani. Később ellenőrzésre indult. Ahogy a cigány portájához ért, látta ám, hogy ott minden a régi, az egészet fölverte a gaz, ő meg békésen pipázgat a ház előtti kispadon.

– Rudi! Hát nem megparancsoltam, hogy mindenki köteles rendet tenni a háza körül?

– Na most, mondja meg nekem polgármester úr, hogy ez magánügy, vagy közügy?

– Rudi, ez valamennyi munkát megelőzve a legfontosabb közügy!

– Hát attúl sajnos eee vagyok tiltva.

(79.) A viszontlátás öröme

Egy hústagú fehér embercsoport eltévedt az őserdőben. Bolyongásaik közben érkeztek egy tisztásra. Meglátva őket, a tisztás másik végén az emberevők pazar vacsorához készülődtek. Fenték a késeiket, magabiztosan dúdoltak, verték a tam-tam dobot, és jobbnál jobb recepteket ismételgettek magukban. Önfeledt álmodozásukat a törzsfőnök fia szakította meg a magaslesről:

– Látjátok a csoport közepén azt a kis vörös hajú hapsit? Ahhoz senki ne merjen hozzányúlni, mert vele együtt végeztem Moszkvában, a Lomonoszovon.

(80.) A munkásmozgalom régi harcosa

1970-ben és 1971-ben Budapesten matematikát tanítottam a Sibrik Miklós úti általános iskolában. Mikor egyik álmos téli hajnalon ügyeletes voltam, villamoson utaztam az iskolába. Még az éjszakából itt maradt két kapatos cimbora a párás ablakon át vizslatta, hogy merre járunk. Az egyik koma néhány sikertelen kísérlet után ugyan el tudta olvasni a sarki tábláról az út nevét, csak azt nem tudta, ki is volt Sibrik Miklós. Kábulatból ébredező társa nemes egyszerűséggel mindent megoldott, amikor tudatlanságának teljes fölényével kijelentette, hogy Sibrik Miklós minden bizonnyal a munkásmozgalom régi harcosa lehetett.

No, eddig bírtam cérnával a hallgatást, nem tovább.

– Bizony, szarvaskendi Sibrik Miklós ugyancsak régi harcos volt, ha nem is a munkásmozgalomé, mert II. Rákóczi Ferenc vezénylő nagyfejedelem udvarmestere és ezereskapitánya volt.

A cimborák réveteg tekintettel néztek hol egymásra, hol rám, én meg úti célomat elérve leszálltam a villamosról, és az eseten mosolyogva vidáman lépkedtem tovább.

A Csém nemzetségből származó kései utód, szarvaskendi Sibrik Erzsébet idős Deák Ferenc felesége lett. Az ifjú Deák Ferenc, a haza bölcsének megszületése után néhány órával meghalt Söjtörön, 1803. október 17-dikén.

Sibrik Miklós pedig 1906. október 29-dike óta a kassai Szent Erzsébet székesegyház Rákóczi-kriptájában alussza örök álmát a többiekkel együtt. Béke poraikra.

(81.) A Rákóczi-kripta Kassán

Egy kis adalékot írok ehhez az egész históriához. 1945. április 20-án költöztünk Kassáról Miskolcra, mikor kiderült, hogy vissza fogják állítani a trianoni határokat. Szüleim legközelebb csak 1956 nyarán mehettek legkorábban Kassára, ami a határtól 23 km-re fekszik. A hat gyerek közül csak egyet vihetek magukkal át a határon. (Micsoda éberség, még 1956 nyarán is!!!) A testvérek közül hárman születünk Kassán: Judit, Zsuzsa és én. Mivel nekem keresztszüleim is ott éltek, így rám esett a választásuk.

Megálltunk a kassai Szent Erzsébet székesegyháznál, ahol valaha az az emléktábla volt, amit 1938. november 11-én, Kassa visszatértekor apámék megkoszorúztak, és amit a cseh és szlovák elvtársak idő közben kitéptek a templom falából.

1906. október 28-án Budapesten gyászünnepélyt tartottak a bujdosók tiszteletére. Október 29-én indult tovább a vonat hőseink földi maradványaival. Gróf Thököly Imre fejedelem, Zrínyi Ilona második férje hamvait Késmárkon temették el ugyanazon a napon, az evangélikus templomban. A többieket Kassára vitték. A Szent Erzsébet székesegyházban lévő Rákóczi-kriptában helyezték őket örök nyugalomra. Középpütt áll a legnagyobb szarkofág, benne gróf Zrínyi Ilona, fia, II. Rákóczi Ferenc gróf, vezénylő nagyfejedelem, és annak idősebbik fia, gróf Rákóczi József, mellette balra szarvaskendi Sibrik Miklós udvarmester, a jobb oldali szarkofágban gróf Eszterházy Antal tábornagy és a kripta bejáratától jobbra gróf Bercsényi Miklós hadvezér és második felesége, gróf Csáky Krisztina. Béke poraikra.

(82.) Az olajsejk fia

Az egyik olajsejk fia egy tikkasztó délutánon palotája medencéjében azon morfondírozott, hogy újra meg kéne nézni kicsit London éjszakai életét. A gondolat megszületését tett követte, és két óra múlva már a saját gépén, saját személyzettel repültek az angol főváros felé. A repülőtéren vett egy gyönyörű Rolls-Royce-t, bérelt hozzá sofőrt, aztán irány a londoni éjszaka.

Ám a jóból is megárt a sok. Hősünk három hét alatt ráunt mindenre, és hazafelé készülődött. Kihajtatott a repülőtérre. Kiszállt a kocsiból, elköszönt a sofőrtől, és megindult a repülőgéphez.

A sofőr óvatosan megkérdezte, hogy mit csináljon a kocsival. Ő lassan hátrafordult, majd mosolyogva csak ennyit válaszolt:

– Tartsa meg!

(83.) A hírnök Brezsnyevnél I.

– Brezsnyev elvtársnak jelentem, a kínai elvtársak fölmentek a Holdra.

– Ajjajaj! Az amerikaiak után már ők is megelőztek minket. Mondja, jóember, ezt hogy csinálták?

– Egymásra álltak.

(84.) A hírnök Brezsnyevnél II.

– Brezsnyev elvtársnak jelentem, van egy rossz hírem meg egy jó hírem.

– Kezdje a rosszal, essünk túl rajta!

- Jelentem, a kínai elvtársak fölmentek a Holdra.
- Ajjajaj! Az amerikaiak után már ők is megelőztek minket. Na, mondja a jó hírt!
- Mind fölmentek.

(85.) A hírnök Brezsnyevnél III.

- Brezsnyev elvtársnak jelentem, a kínai elvtársak fellőtték az első mesterséges holdjukat.
- Na jó, jó, fellőtték, fellőtték, de mivel?
- Öt millió ember húzta a csúzlit. Jelentem azt is, hogy már megvan az első kínai asztronauta.
- Ki az?
- Aki háromra nem engedte el.

(86.) A hírnök Brezsnyevnél IV.

- Brezsnyev elvtársnak jelentem, van egy rossz hírem. Jelentem, meghalt Koszigin elvtárs.
- Ember, hát ez lehetetlen. Tegnap együtt vacsoráztunk. Élvezte az ételeket, italokat és a hölgyek társaságát, semmi baja nem volt. Mit mondott utoljára?
- „Elvtársak, ne löjetekek!!!”

(87.) Brezsnyev beszélget Mikojannal

Kedves Mikojan elvtárs, emlékszel rá, hogy volt a magyaroknál a kuruc időkben Vak Bottyán? Micsoda jó hadvezér volt... Aztán nekünk is itt volt Kutuzov, fél szemére ő is vak volt.

Micsoda jó hadvezér volt... Izraelben ott van Dajan! Mit gondolsz, ne csináljunk mi is valamit Grecsko marsallal?

(88.) Beszélget a Hruscsov házaspár

A Kennedy-gyilkosság után nem sokkal Nyina megkérdezte a férjét:

- Mondd, Nyikita, Oswald járt a Szovjetunióban?
- Igen.
- És járt Moszkvában is?
- Járt.
- Húha! Akkor lelőhetett volna téged is?
- Hát, bizony Nyina, előfordulhatott volna...
- Szűz Anyám, akkor most én lennék Onassisné???

(89.) Mikor mondta Lenin elvtárs...?

- Mikor mondta Lenin elvtárs, hogy tanulni, tanulni, tanulni?
- Amikor meglátta a kis Brezsnyev bizonyítványát.

(90.) Pötty

Brezsnyev bement a kozmetikushoz. Ujjával rábökött a saját homlokára, és mondta, hogy oda kér egy pöttyöt. A kozmetikusnő erősen szabadkozott:

- De Brezsnyev elvtárs, hát ezt Indiában szokták...
- Pont ezért! Tudja, mikor múltkor Indiában jártam, panaszkodott nekem Indira Gandhi asszony, hogy azért mehetne

nekik jobban is. Erre javasoltam, hogy jó lenne, ha India mihamarabb csatlakozna a Szovjetunióhoz, mint 17. tagállam. Erre Gandhi asszony a homlokára bökött, és azt mondta:

– Brezsnyev, magának innen valami hiányzik.

(91.) A székely gyerek csodálatos álma

– Édesanyám! Olyan szépet álmodtam!

– Mit álmodtál, kisfiam?

– Kimentek a németek és nem jött be senki.

(92.) Magyarország trianoni meghatározása

Hazánk a földkerekség egyetlen olyan állama, amelyik minden irányban önmagával határos.

(93.) Változatok a kommunizmusra I.

(A matematikus szerint)

A kommunizmus az egy olyan kör, amelynek a középpontjában a jólét áll, és attól az emberek fényévekre, de egyenlő távolságra vannak.

(93.) Változatok a kommunizmusra II.

(A filozófus szerint)

A kommunizmus az eszme diadala az ész fölött.

(95.) Az Úr ígérete

Egy fiatal hölgyet éppen a kórház előtt gázolt el egy szirénázó mentőautó. Azonnal bevitték a műtőbe. A helyzet súlyosságát jól mutatta, hogy a lélek már elvált a testtől, és emelkedni kezdett a műtő plafonja felé. Egyszer csak ott termett az Úristen előtt. Aggódva kérdezte:

- Most meg fogok halni?
- Nem, lányom, te még 50–60 évet fogsz élni, boldogságban, békességben.

Ennek nagyon megörült a fiatal hölgy. Ahogy lábadozott, egyre többet gondolt a hátralévő, hosszú életére. A fodrászt és a kozmetikust a plasztikai sebészek követték. Hajfestés, teljesen új frizura, manikűr, pedikűr, zsírleszívás, arc- és mellplasztika. Hatalmas vagyont költött magára, ahogy azt a hátralévő, hosszú életére elképzelte.

Mikor elhagyta a kórházat, a következő sarkon puff!!, egy szirénázó mentőautó elgázolta a hölgyet, aki azonnal meghalt. A lelke a kórház fölött suhant az Úristen elé. Ahogy odaért, reklamálni kezdett.

- De, Uram, azt ígérted, hogy még 50–60 évet fogok élni.
- Ajjaj, lányom, hát nem ismertelek meg.

(96.) A Rumbach Sebestyén utcai órás

Egy budapesti fiatalember sietősen lépkedett a Rumbach Sebestyén utcában. Idegesen nézte az óráját. Nézte, rázogatta, pöcögtette. Mindezeket mindhiába. Mikor fölnézett egy nagy sóhaj kíséretében megkönnyebbült, mert éppen egy órás üzlet előtt állt meg.

Bement, lecsatolta karjáról az óráját, letette a pultra, és kérte, hogy legyenek szívesek megjavítani. Ekkor a hátsó sufnyiból előjött egy kis öreg zsidó, fején a sábeszdekli, és a következőket mondta:

– Kérem, mi nem foglalkozunk órák javításával, ugyanis mi vagyunk a községi körülmételő.

– De uram, ne szórakozzon velem! Hát oda van kiírva, hogy órás, ott vannak a kirakatban az órák...

– Hát tessék mondani, mit tegyünk ki?

(97.) Találkozás

New Yorkban Kohn és Grün összefutnak az utcán. Kedves Kohn barátom, ezer éve nem láttalak. Itt lakom a 71. utcában. Látogass meg! – Innentől kezdve mindent a könyökével magyaráz meg. – A bal könyököddel lenyomod a bejárati ajtó kilincset, bejössz, a jobb könyököddel bezárod az ajtót. A bal könyököddel kinyitod a liftajtót, belépsz, majd a jobb könyököddel bezárod a liftajtót. A bal könyököddel benyomod a 92. gombot, följössz a 92. emeletre. Kilépsz a folyosóra, a jobb könyököddel bezárod a liftajtót. A bal könyököddel becsöngetsz a 928. lakásba...

– Grün, értem én ezt, de miért kell mindezt a két könyökömmel csinálni?

– Kohn, hát csak nem jössz fel hozzám üres kézzel?

(98.) Kohn bácsi röpcédulái

Izraelben nagy akcióra készülnek. Több százezer röpcédulát akarnak szétszórni ellenséges területen. Az önként jelentkezőket igen kemény kiképzésnek vetik alá. Mikor elkezdik

kiosztani a cédulákat, hogyan, hogyan se, odakeveredik a sor végére Kohn bácsi. Ő is megkapja a maga adagját.

A többiek néhány nap alatt kezdtek visszaszivárogni. Már mindenki jelentette, hogy a feladatot sikeresen végrehajtotta, ám Kohn bácsi nincs sehol. Mikor már nem is számítottak rá, hosszú idő után megjelent az öreg, kissé elcsigázva.

– Kohn bácsi, örülünk, hogy sikerült szétszórni a röpcédulákat.

– Szétszórni? Az nem nagy művészet, fiaim. De eladni!

(99.) Berepülési tarifák

Megkérdezték Ivánt, a szovjet berepülő pilótát, hogy mennyiért repülné be a legújabb vadászgépet?

– 300.000.– dollárért.

– Ez hogy jön ki?

– Ebből 290.000.– az államé, 4000.– az anyósomé, 4000.– a feleségemé, 2000.– marad nekem.

Megkérdezik Akirát, a japán berepülő pilótát, hogy mennyiért repülné be a legújabb vadászgépet?

– 600.000.– dollárért.

– Ez hogy jön ki?

– Ebből 300.000.– az államé, 50.000.– a feleségemé, 250.000.– az enyém.

Megkérdezik Kohn bácsit, hogy mennyiért repülné be a legújabb vadászgépet?

– 900.000.– dollárért.

– Ez hogy jön ki?

– Ebből 300.000.– az államé, 300.000.– az enyém, 300.000.– ért meg Iván berepüli.

(100.) Nem értem, nem értem...

Kohn megy az utcán, csapkodja a homlokát, és állandóan ezt hajtogatja:

– Nem értem, nem értem...

Megszólal mellette a rabbi:

– Kohn, mondd meg, mit nem értesz, és azt én megmagyarázom neked.

– Nű, rabbi leben, megmagyarázni én is tudom, de nem értem...

(101.) Húsbolt

Kohn egy darabig téblábol a húsbolt kirakata előtt, majd egy határozott mozdulattal benyit az üzletbe. Abban a pillanatban elsötétül az ég, kattogás, csattogás, lesújt a kénköves istennyila, és a húsbolt összedől. A romok alól kiszól Kohn:

– Nű, Adonáj, hát érdeklődni csak szabad...

(102.) Csak kíméletesen

Kohn a munkahelyén ráborult az íróasztalára, és kisvártatva meghalt. Nagy csődület jött össze az osztályon. Tanakodtak, hogyan tovább. Ki értesítse az özvegyet? Grün azonnal vállalkozott rá. Az osztályvezető indulás előtt még figyelmeztette:

– Grün, aztán csak kíméletesen!

– Főnök, ezt nyugodtan bízza rám!

Grün csöngetett Kohnéknál. A feleség nyitott ajtót. Grün a biztonság kedvéért megkérdezte:

- Özveggy Kohnnéhoz van szerencsém!
- Nem, nem, én nem vagyok özveggy.
- Na, fogadjunk!

(103.) Betegek a libák

Kohn panaszkodott a rabbinak, hogy néhány napon belül minden libája megbetegedett. Megfogadja a rabbi tanácsát, mire az összes liba elpusztul. Ezt szomorúan közli a rabbival, aki részvét teli arccal felsóhajtott:

- Milyen kár, pedig lett volna még néhány ötletem.

(104.) Székelyek az ivóban

- Sógor, mit adott a tehennek múltkor, mikor beteg vót?
- Terpetint.

Másnap:

- Sógor, dejsze terpetintől megdöglött a tehen.
- Enyim is.

(105.) Jaj, lányom, jaj!

Az anyuka nagy sopánkodásba kezdett, mikor hallotta a kedves lányától, hogy rövidesen nagymama lesz.

- Jaj, lányom, jaj! Hát hová tetted a fejedet, mikor így jártál?
- A motorháztetőre.

(106.) Folklór, vagy mi?

Egy idegenbe szakadt hazánkfia odakint híres néprajzos lett, és komoly nemzetközi hírnévnek örvendett. A magángyűjteménye is világszerte ismert lett. Mikor Pécs felé suhant gyönyörű kocsijával a 6-os főúton, egyszer csak látta ám, hogy az út mentén, a kukoricásban egy paraszt bácsi szaporán táncol, a kapát pörgeti a feje fölött és kurjongat. Hoppá! Blokkolta a kocsit, a csomagtartóból elővette a kamerát, de mielőtt elindíthatta a felvételt, az öreg abbahagyta. Emberünk rohant oda hozzá.

– Bátyám, nehogy abbahagyja! Ez világszám! Itt van ötszáz dollár, ismétlje meg!

– Hej, fiam, nincs az a pénz, amelyért én még egyszer úgy tökön verem magam a kapanyéllel.

(107.) Meglepetés a nudista strandon

A nudista strandon délelőtt megjelent egy fiatalember, és levetkőzött. A többiek ámulva nézték; az egész teste hófehér, a szerszáma pedig koromfekete. Érdeklődők hada kezdte ostromolni:

– Uram, ezt hogy csinálta?

– Kérem, ez roppant egyszerű. Kijövök a strandra, levetkőzőm. Ások egy gödröt, belefekszem. A gödröt betemetem, a szerszámot kint hagyom. A nap megsüti, oszt ilyen lesz.

Felbolydult az egész strand, minden férfi ásót kerített magának. Alig hogy befejezték a manővert, megjelent egy idős amerikai turista hölgy. Először csak a lornyonon keresztül szemlélte a furcsa ültetvényt, majd a botjával is piszkálgatta némelyiket. Hirtelen nagyot ütött az egyikre, majd bánatosan kifakadt:

– A fene egye meg! Pont egy ilyenért adtam ki tegnap este ezer dollárt, itt meg vadon terem.

(108.) Házassági évforduló

Kovácsék elérkeztek a 25. házassági évfordulójukhoz. Mikor a férj hazament a munkából, a feleség mosolyogva várta, majd, mint aki kegyet gyakorol, így szólt:

– Na, apukám, ma este elmegyünk egy bárba.

Abban a pillanatban észbe kapott a férj, és szabadkozni kezdett.

– Jaj, anyukám, ma este már ne menjünk sehova. Úgy fáj a derekam. Ünnepeljünk itthon, kettesben!

– Nem, apukám, ma este elmegyünk egy bárba.

Fellebbezésnek helye nincs, az asszony óhaja parancs. Este elindulnak. Mikor odaérnek, megszólal a portás:

– Mély tisztelem, Kovács úr!

A feleség fölkapja a fejét, szólni sem tud a meglepetéstől. Később a ruhatáros köszönti régi ismerősként a férjet:

– Jó estét kívánok, Kovács úr!

Majd a főpincér következik:

– Szervusz, Józsikám, ugye a szokott helyre?

A feleség már teljesen elkábult, pedig a java csak ezután következett. Jött a tánckar, mindenki integetett neki:

– Szia, Jocó!

Az egyik lány odaugrott, hogy a bikini felsőt oldja meg hátul, a másik: hogy a bikini alsót oldja meg oldalt. Rögvest csaptak egy fergeteges bulit, a feleség majdnem elájult.

Hazafelé beültek egy taxiba. A feleség kezdett magához térni. Ezzel együtt jött meg a harci kedve is.

A portás: mély tiszteletem, Kovács úr? – Durr egy nagy pofon. – És a ruhatáros: jó estét kívánok Kovács úr? – Durr egy nagy pofon. – A főpincér: szervusz, Józsikám, a tánckar: szia, Jocó? – Agyba-főbe verte a férjét.

A taxis a visszapillantó tükörből látta mindezt, majd fejét csóválva megjegyezte:

– Ejnye, Kovács úr! De rigolyás kurvát szedett föl ma este.

(109.) Miheztartás végett I.

Grófi változat

Megnősült a gróf. Elvett egy grófnőt. Hajnaltájt, mikor elment a násznép, a gróf föltette a monokliját, majd így szólt újdonsült nejéhez:

– Gófnő, csak miheztartás végett mondom önnek, hogy hétfőn megyek a klubomba bhidzselni. Kedden golfozom. Szerdán megyek a klubomba tahokkozni, csütörtökön teniszezem. Pénteken megyek az opehába, szombaton és vasárnap természetesen vadászom.

Hamar megszületett a válasz is:

– Góf úh, csak miheztartás végett közlöm önnel, hogy minden este nyolckoh kefélek. Aki itt van, itt van, aki nincs, nincs.

(110.) Miheztartás végett II.

Paraszti változat

Megnősült a módos gazda. Elvett egy tenyeres-talpas menyecskét. Hajnaltájt hazament a násznép, megszólalt a gazda:

– No, anyjuk! Csak miheztartás végett mondom én magának, hogy mikor én gyűvök haza a kocsmából, és hátra van csapva a kalapom, akkor aztán nincs ám semmiféle kifogás, hogy fáj a fejem, meg ez, meg az.

A kis feleség erre fölszívta a vizet:

– No, apjuk! Csak miheztartás végett mondom én magának, hogy mikor maga gyün hazafelé a kocsmából, én meg kiállok a kiskapuba, aztán csípőre vágom a karomat, hát meg ne adja az a magasságos Úristen, hogy ne legyen hátracsapva a kalapja!

(111.) A mélyhangú ember

A mélyhangú ember elment az orvoshoz.

– Doktor úr, kérem, nagyon mély a hangom, vegye ki az egyik golyómat.

Az orvos ugyan hülyének nézi, de nincs mit tenni, fogja, kiveszi. Az emberünk egy hónap múlva újra megjelent:

– Doktor úr, kérem, még mindig mély a hangom, vegye ki a másikat is.

– Kérem, uram, ennek semmi akadály. – Sutyty! Azt is kiveszi. Egy hónap múlva jön vissza a páciens, és cérnavékony hangon reklamál:

– Doktor úr, kérem, nagyon magas a hangom, legyen szíves inkább visszaadni az egyiket.

– Kérem, uram, ennek semmi akadály. Nővérke, legyen szíves hozza vissza az úr egyik golyóját.

A nővérke zavartan matat a régebbi relikviák között, majd megszólal dörmögő hangon:

– Nem tudom, hol van.

(112.) Tévedni nemcsak emberi dolog I.

Pingpongozik az öreg pap, meg a fiatal pap. Amikor az öreg elvéti, mindig hozzáteszi:

– A kurva élet, melléütöttem.

A fiatal papnak golyóznak a szemei. Nem is akar hinni a füleinek. Ám az öreg pap egy újabb tévedésnél ismét rákezd:

– A kurva élet, melléütöttem.

A fiatal pap ledobta az ütőt az asztalra, keresztet vetett, és megkérdezte:

– De atyám! Nem félsz, hogy megbüntet bennünket a Jóisten, és menten idesújt a kénköves nyilával?

Abban a pillanatban elsötétül az ég, kattogás, csattogás, lesújt a kénköves istennyila, és a fiatal pap holtan terül el. Egy hang dörög az égből:

– A kurva élet, melléütöttem.

(113.) Tévedni nemcsak emberi dolog II.

– Tévedni nemcsak emberi dolog – mondta a sündisznó, és le-mászott a súrolókeféről.

(114.) Koporsónézőben

Egy fiatalembernek meghalt egyik hozzátartozója. Sok teendője közepette elment koporsót nézni. Az állami temetkezési vállalat kirakatában ki van téve egy koporsó 4.000.– forintért. Megnézi a maszeknál is, ott meg 8.000.– forint. A biztonság kedvéért visszamegy az államihoz, újra megnézi, nehogy tévedés legyen, majd bemegy a maszekhoz, reklamálni.

– Ide figyeljen, jóember. Nem szégyelli magát, hogy 8.000.– forintért árulja ugyanazt a koporsót, ami az államiban csak 4.000.–?

A maszek fölszívja a vizet.

– Micsoda? 4.000.–? Hát tudja mit, az olyan is. Abban kétszer kinyújtózik, oszt szétesik.

(115.) Cigarettaszünet

Az 1945. február 4-től 11-ig tartó jaltai konferencia egyik szünetében az amerikai elnök elővett egy gyönyörű ezüst cigarettatárcát és körbekínált a többiek között. Ahogy fogyott a portéka, lassan kirajzolódott a tárca belső oldalán a következő véslet:

Franklin Delano Rooseveltnak elnöknek barátsággal Sir Winston Churchill.

A következő szünetben Sztálin elővett egy gyönyörű arany tárcát és körbekínált a többiek között. Ahogy fogyott a portéka, lassan kirajzolódott a tárca belső oldalán a következő véslet:

Legkedvesebb barátomnak, báró Wesselényi Miklósnak gróf Széchenyi István.

(116.) Az SZKP XXV. kongresszusán

1976. február 24-től március 5-ig tartották Moszkvában az SZKP XXV. kongresszusát. Brezsnyev elvtárs beszámolója alatt egy férfi megkocogtatja az előtte ülő hölgy vállát, és kéri:

– Hölgyem, legyen kedves kissé balra húzódni, mert nem látom rendesen Brezsnyev elvtársat.

A hölgy durcásan ugyan, de balra húzódik. Kis idő múlva a férfi megint kezdi:

- Hölgyem, legyen kedves még egy kicsit balra húzódni, mert nem látom rendesen Brezsnyev elvtársat.
- Nem látja, nem látja... távcsövet ne adjak?
- Köszönöm, az van a puskámon.

(117.) Gyere Adolf...

Hitler bolyong az alvilágban. Sorban nyitja a különböző termék ajtaját. Az egyiknél visszahőköl, mert az ajtónyitás után látja ám, hogy ott áll az ajtóban Joszif Visszarionovics Sztálin, kezében egy ütésre emelt hatalmas bunkóval. Már szaladna el, mikor megszólal Sztálin:

- Gyere Adolf, nem téged várlak.

(118.) Hruscsov panasza

Hruscsov bolyongott az alvilágban. Sorba nyitotta a különböző termék ajtaját. Egyik nyitásnál megpillantotta Joszif Visszarionovics Sztálint. Leült mellé, és keserű pofával mondta:

- Látod, Koba, jót akartam a szovjet népnek, aztán mégis ide jutottam.
- Na, Nyikita, azért ha azt a sok szart nem rám kened, hanem a szűzföldekre, még mindig ott lennél.

(119.) A három kisangyal

A Jóisten leküldte három kisangyalát az égből, nézzenek körül, mi újság van itt a Földön. Az angyalkák szétszéledtek, körülnéztek, majd jelentést tettek. Mondja az első kisangyal:

– Úristen, én egy hatalmas országban jártam. Az emberek rosszul élnek, és félnek az atomháborútól.

A második kisangyal:

– Úristen, én is egy hatalmas országban jártam. Az emberek jól élnek, de félnek az atomháborútól.

A harmadik kisangyal:

– Úristen, én egy kis országban jártam. Az embereknek azért mehetne jobban is, és nem félnek semmitől.

Az Úristen megcsóválja a fejét:

– Ejnye, ejnye, ezek a kurva magyarok, már megint bennem bíznak.

(120.) Kohn bácsi trükkjei

Kohn bácsi egyszer gondolt egy nagyot, és elment Gorbacsovhoz.

– Főtitkár elvtárs, nagy baj van.

– Ugyan mi?

– Jártam a mennyországban.

– Na és?

– Van Isten.

– Jaj, Kohn bácsi, ezt nálunk ne tessék senkinek se mondani.

Elhalmozzák Kohn bácsit kincsekkel és mindenféle földi jóval. Ezen fölbuzdulva – hatalmas vagyon reményében – az öreg elmegy Reagenhez.

– Baj van, elnök úr.

– Ugyan mi?

– Jártam a mennyországban.

– Na és?

– Van Isten.

– Kohn bácsi, ez így természetes. Senki számára nem újság. Ezt nálunk mindenki tudja.

– De néger!

(121.) A világ esze

Együtt utaznak repülővel II. János Pál pápa, Ronald Reagan, Mihail Gorbacsov, Nicolae Ceaușescu és Kádár János. Egyszer csak hátraszólt a pilóta, hogy nagy baj van. Süllyed a gép. Valakinek ki kell ugrania. A másik nagy baj pedig az, hogy eggyel kevesebb ejtőernyő van. Erre Reagan elkezd:

– Én a nyugati világ feje vagyok. Nekem jár egy ejtőernyő.

Mindenki beleegyezőn bólint. Fölcsatolják az ernyőt, Reagan kiugrik. Kis idő múlva hátraszólt a pilóta, hogy nagy baj van. Süllyed a gép. Valakinek ki kell ugrania. Feláll Gorbacsov:

– Én a szocialista világ feje vagyok, nekem is jár egy ejtőernyő.

Rábólintanak, fölcsatolnak, Gorbacsov kiugrik. Kis idő múlva hátraszólt a pilóta. Még be sem fejezi a mondandóját, fölpattan Ceaușescu:

– Én vagyok a világ esze, természetesen nekem is jár egy ejtőernyő.

Kádár rábólint, fölcsatol, Caușescu kiugrik. Kis idő múlva hátraszólt a pilóta, hogy nagy baj van. Süllyed a gép. Valakinek ki kell ugrania. Megszólalt a pápa:

– János fiam, helyemre könnyebben választanak utódot. Vidd magaddal az utolsó ejtőernyőt.

Kádár kacsint egy nagyot, rándít a vállán:

– Hagyja csak, Szentatyám! A világ esze épp az imént ugrott ki a poroltóval.

(122.) Colosseum

Mark Wayne Clark amerikai altábornagy 1944. június 4-én az 5. amerikai hadsereg élén bevonult Rómába. Dzsippel végigjárták a várost. Mikor a Colosseumhoz értek, sokat sejtetően így szólt:

– Hát igen, ezek a mi repülőink.

(123.) Gurkák

A gurkák a világ legkeményebb harcosai. Nepálban élnek. Nem vagyok benne biztos, hogy keménységüket vajon lehet-e még fokozni? Kegyelmet nem kértek senkitől, és nem adtak senkinek. A II. világháborúban, ha bárhol elakadt a támadás, csak odaküldték a gurkákat, és biztosak lehettek abban, hogy mindent simán megoldanak. Példátlan harci szellemük nem ismert határt. Keménységükre és emlékükre álljon itt ez a rájuk leginkább jellemző kis anekdota.

Bevetés előtt az angol őrnagy eligazítást tart. Tájékoztatja az egységet, mondja, mondja a szükséges dolgokat.

– 900 méterről fognak ugrani... – Látja ám, hogy az első sorban ülő gurkának kicsit elkomorodott a tekintete. A harcos számolgatott magában, míg végül fel is tett egy kérdést:

– Őrnagy úr! Nem lehetne egy kicsit alacsonyabbról ugrani?

– Nem, mert akkor nem nyílna ki az ejtőernyő.

A kérdező megkönnyebbülten és széles mosollyal nézett hátra társaira:

– Ja, ernyő is lesz?

(124.) Széles amplitúdó

Egy fiatalember éjszaka megy hazafelé a kocsijával, mikor hirtelen meglát egy részeg embert, aki széles amplitúdóval tántorog az úttesten. Igyekszik kikerülni, de a részeg mindig elé vág. Addig-addig próbálkozik, míg sikerül odaérnie mellé. Letekeri az ablakot, és kiszól:

– Mondja bátyám, miért nem megy a járdán?

A részeg visszakérdez:

– Hát mi vagyok én fiam? Kötéltáncos?

(125.) Maga rendőr

Egy férfi rábök az egyenruhás mellkasára, majd megszólal:

– Maga rendőr...

– Menjen már innen, maga hulla részeg!

– De én azt holnapra kialszom.

(126.) Dicsekvés és szerénység

Kovácsék ünneplik házasságuk 50. évfordulóját. Túl az ebéden, kávézás közben pajzán mosollyal rákezdí Kovács bácsi:

– Híjnye, fiaim, hosszú életem során de sok férjet fölzarvaztam...

Halkan megszólal a feleség:

– Én csak egyet...

(127.) Brezsnyev a törököknél

Brezsnyev az irodájában azon tépelődött, hogy is csinálták a törökök, hogyan sikerült 150 évig Magyarországon maradniuk? Nem tudta megfejteni a kérdést, ezért elment a török miniszterelnökhöz, aki nagyon szívesen fölvilágosította:

– Ez kérem, roppant egyszerű. Nem hangsúlyoztuk az örök és megbonthatatlan magyar–török barátságot. Nem hülyítettünk senkit azzal, hogy a Magyarországon ideiglenesen állomásozó török csapatok... Az iskolában nem vezettük be a török nyelv kötelező oktatását, és nem ünnepeltettük meg velük a mohácsi vészt.

(128.) Egy hír a Népszabadságból

Az 1970-es években a következőről tudósított a Népszabadság: a hazánkban ideiglenesen állomásozó szovjet csapatok tisztjei Székesfehérváron öröklakásokat vásárolnak.

(129.) A csepeli Lenin-szobor I.

Az 1980-as évek második felében a csepeli Lenin-szobor kezébe nyomtak egy zsíros kenyeret, ujjaira táblát akasztottak a következő felirattal:

– Ezt akartad?

(130.) A csepeli Lenin-szobor II.

Az 1980-as évek második felében a csepeli Lenin-szobor kezére egy táblát akasztottak a következő felirattal:

– Ne vigyorgj Iljics, nem lesz így örökké, 150 év alatt sem váltunk törökké.

(131.) Lenin-szobor az Alföldön

Egy alföldi kisváros vezetői elhatározták, hogy Lenin-szobor nélkül tapodtat se tovább. Kinézték a helyet, kitűzték a határ-időt. Avatás november 7-én. (Mikor máskor!) A pesti mester éjt nappallá téve dolgozott. November 6-án este az elkészült szobrot felpakolták a teherautóra, és a zuhogó esőben elindultak a célállomás felé. Hanem a sofőr véletlenül belehajtott egy hatalmas kátyúba, amitől a Lenin-szobor fejjel előre az útestre zuhant. Rémülve látták, hogy a fej erősen megsérült, jókora darab letört a koponyából. Így nem lehet avatni.

Szolnokon felverték álmából egy szobrászt, aki hosszas tépelődés után azt javasolta, hogy a sérülést egy sapkával elfedi. Így is lett.

Dél előtt, ahogy a Fő téren álló szoborról lehullott a lepel, a tömeg felhördült. Mert Lenin elvtárs a sapkája alól acélos tekintettel nézett a szemközti ABC épülete fölé, míg bal kezében is szorongatott egy sapkát.

(132.) A városligeti Lenin-szobor

Miért állt Lenin nagykabátban a budapesti Városligetnél?

Mert attól a helytől nem messze 1956-ban Sztálin elvtárs már kiskabátban ráfázott. (Aztán később a nagykabát sem segített.)

(133.) Megérkezett Hruscsov elvtárs

Egyik alkalommal, mikor Hruscsov elvtárs Magyarországra látogatott, a Ferihegyre terelt tömegben ott téblábolt egy kelekótya. Mikor a repülőgép föltűnt a látóhatáron, eldőrdült a 24 ágyúlövés. A kelekótya megkocogtatta az előtte álló vállát, és érdeklődött:

– No, mondja, kérem, mi volt ez?

– Hát nem látja, jön Hruscsov elvtárs.

Megáll a gép, kilép Hruscsov elvtárs, kalaplengetés, széles mosoly... Eldőrdül a 24 ágyúlövés. A kelekótya kocogtat és kérdez:

– No, mondja, kérem, mi volt ez?

– Ember, hát nem látja, itt van Hruscsov elvtárs.

– Mi az, még mindig nem tudták eltalálni.

(134.) Kövessen!

A legvadabb Rákosi diktatúrában a titkosrendőrség tagjai úgy fedték föl kilétüket, hogy kabátjuk hajtókáját kifordították. Ugyanis oda volt betűzve a jelvényük. Utána következett a fölszólítás: kövessen!

Az ötvenes évek elején egy férfi a húsbolt előtt éktelenül szitkozódott, szidta a kommunistákat, hogy már megint mindennek följebb ment az ára, mikor hozzálépett egy bőrkabátos férfi. Kifordította kabátja hajtókáját, és fölszólította emberünket:

– Kövessen!

Ő meg nagy nyugalommal szintén kifordította a hajtókát és válaszolt:

– Nem követem.

(135.) Milyen jelvény ez?

A kelekótya a buszon rábök egy férfi hajtókáján lévő jelvényre, és megkérdezi:

– Mondja kérem, milyen jelvény ez? MTK?

– Ez nem.

– Hát, FTC?

– Nem, kérem, ez MSZMP.

– Mi, MSZMP? Az rossz csapat, rossz csapat, ki fog esni.

(136.) 1971 jelentős eseményei

1971. február 5-én Gorkijban elhunyt Rákosi Mátyás, a kommunista diktatúra egyik vezéralakja és egyben névadója. Erre

mondtuk, hogy ez az év is jól kezdődik. A folytatás sem volt mindennapi, mert szeptember 11-én Moszkvában elhunyt Nyikita Szergejevics Hruscsov, a szovjet pártvezér. Akkor meg azt találtuk mondani, hogy lehunya két szemét a két szemét...

(137.) Gumirakéta

Ronald Reagen és Mihail Gorbacsov beszélgetnek haditechnikai dolgokról. Arra a megállapodásra jutnak, hogy mindezt ki kéne próbálni élesben. Az amerikaiak kezdték. Kilőtték a rakétát, majd forró dróton jött vissza az eredmény: egy város eltűnt a föld színéről, 3 millió halott.

– Mihail, most ti jöttök.

– Tudod, Ronald, az az igazság, hogy nekünk nincsenek is igazi rakétáink. Amikkel november 7-én parádézunk a Vörös téren, az egyik sem igazi, mindegyik csak gumirakéta.

– Nem baj, csak lőjétek ki.

Puff. A ruszkik kilőtték. Forró dróton jött vissza az eredmény:

– Mihail, az Isten szerelmére! Csináljatok már valamit. Hat város romokban hever, már húszmillió halott van, a gumirakéta meg csak pattog ide-oda...

(138.) Legszebb öröm a káröröm

Az emberevők a tengerparton elkapnak egy matrózt. Mindenütt végigtapogatják, majd megállapítják, hogy a mellkas és a has bőréből kiváló tam-tam dobot fognak készíteni. A matróz fölháborodott, hogy micsoda dolog ez, ő márpedig ragaszkodik az utolsó kívánsághoz. Kért 8 darab százas szöget. Amikor kívánsága teljesült, a szögeket befogta az ujjai közé, majd hirtelen

elkezdte velük püfölni a hasát és a mellkasát a következő felkiáltással:

– Ezt nektek tam-tam dobót!

(139.) Cimborák

A sánta és a púpos állandóan záróráig maradtak az ivóban. Hazafelé a temető sarkánál szoktak elválni. A sánta ment tovább az úton, a púpos átvágott a temetőn. A közepe táján járhatott, mikor elé pattant a szellem, és ráförmedt:

– Neked mid van?

Ő csak mutatta a púpját, amit a szellem gyorsan lekapott a hátáról.

Másnap volt ám nagy csodálkozás a kocsmában, hogy eltűnt a púp. A sánta is elhatározta, hogy ő is próbát tesz. A temető közepe táján járhatott, mikor elé pattant egy szellem, és ráförmedt:

– Neked mid van?

A sánta csak mutatta a sérült lábát. A szellem gyorsan intézkedett:

– Nesze, itt a púp.

(140.) Korrekció

Az angol király lovaggá üti az arra érdemes embereket. A szer-tartás szerint a jelöltek vállára sújt a kardjával. A szárnysegéd úgy a nyolcadiknál magához tér a rémületéből, és a király fülébe súgja:

– Lapjával, Felség, lapjával!

(141.) Továbbképzés

A hóhér továbbképzésen van. Káposztafejekon gyakorol. A cél: úgy kettévágni egy káposztát, hogy a két fél egymáson maradjon. Hónapok során tökélyre viszi a tudományát. Jön az első nyilvános kivégzés. Ott áll a delikvenssel szemben. Hirtelen kapja a kardját, és sutty!

A tömeg reklamál, hogy itt nem is volt kivégzés. Erre a hóhér:

– Nono, biccentsen csak!

(142.) Az emberevők csatába mennek

A törzsfőnök kiadja a parancsot, mindenki készülődjön az ütközetre. A gyülekezőhelyen megjelenik egy koporsóval. A többiek méltatlankodnak:

– Na, már megint konzerv...

(143.) Milyen lesz a tél?

Az indián törzsfőnök a legnagyobb júliusi kánikula kellős közepén szólt a többieknek:

– Emberek, lassan gyűjteni kéne a fát, mert lehet, hogy idén kemény tél lesz.

Néhányan ímmel-ámmal nekiláttak fát gyűjteni. A törzsfőnök azt gondolta, hogy a biztonság kedvéért megkérdezi a hegyen lévő varázslót.

– Mondd meg nekem, jó varázsló, hogy milyen telünk lesz!

A varázsló kilépett egy sziklaszirtre, körülnézett, majd jött vissza azzal a hírral, hogy kemény tél lesz.

A törzsfőnök kiadta a parancsot, hogy mindenki azonnal köteles teljes erővel fát gyűjteni. Ismét felkereste a varázslót a hegyen.

– Mondd meg nekem, jó varázsló, hogy milyen telünk lesz!

A varázsló kilépett egy sziklaszirtre, körülnézett, majd jött vissza azzal a hírral, hogy nagyon kemény tél lesz. A törzsfőnöknek furdalta az oldalát, hogy a varázsló honnan tudhatja mindezt. Meg is kérdezte. Erre a varázsló csak ennyit válaszolt:

– Gyere velem a sziklaszirtre. Most nézz le a völgybe. Itt dühöng a legnagyobb júliusi kánikula, az indiánoknál meg a törzs apraja-nagyja mást se csinál, csak gyűjti a fát.

(144.) Zacsckóragasztás

A börtönben az egyik feleség kihallgatást kér a börtönparancsnoktól.

– Igazgató úr! Nem kaphatna a férjem egy kicsivel könnyebb munkát?

– Ejnye, ejnye, hát már a zacsckóragasztás is nehéz?

– Ja, nekem meg azt mondta, hogy alagutat ás.

(145.) Komplikált útvonal

Panaszkodott egy páciens az orvosnál, hogy mielőtt hazaérne, sajnos már az utcán összezsínálja magát. Az orvos részletesen kikérdezi, ha kilép a rendelőből, milyen útvonalon megy haza. Az illető elkezdte mondani, hogy itt a közelben fölszáll egy villamosra, öt megálló után átszáll egy buszra, majd három megálló után egy trolibuszra, két megálló után leszáll, onnan már gyalog megy hazáig. A harmadik emeleten lakik. Súlyos kockázat, hogy jár-e lift.

Az orvos közben szorgalmasan jegyzetelt, majd minden fontos tényezőt figyelembe véve adott a páciensnek egy gyógyszert.

– Kedves, vegye be ezt a gyógyszert, és tessék nyugodtan hazamenni.

Másnap kérdezte az orvos:

– Nos, tegnap hogy ért haza?

– Hát doktor úr, ez csoda! Egyenesen szenzáció! Ilyen komplikált útvonal, ennyi bizonytalansági tényező mellett mindössze másfél métert tévedett.

(146.) Almamag

– Mit eszel, kisfiú? – kérdezte a rendőr.

– Almamagot.

– Hogy adod darabját?

– Öt forint.

A rendőr vett tíz darabot. Mikor már 2–3 szemet megevett, elkezdte:

– Kisfiú, te becsaptál engem. Ennyi pénzért vehettem volna két kiló almát, abban sokkal több mag lett volna.

– Ugye, hogy hat?

(147.) A rossz nyelvek szerint...

A sebészek nem tudnak semmit, de mindent megcsinálnak. A belgyógyászok mindent tudnak, de nem csinálnak semmit. A patológusok mindent tudnak, mindent meg is csinálnak, de már későn.

(148.) Gázolás

A teherautó egy faluban az utcán elütött egy tyúkot. A sofőr bevitte az áldozatot a legközelebbi ház udvarába.

– Kisfiú, tettek ez a tyúk?

A gyerek sűrűn rázogatta a fejét:

– Nekünk ilyen lapos tyúkunk nem volt.

(149.) Nyelvtudás

Két paraszt bácsi kapált a kukoricásban. Az út szélén megállt egy külföldi rendszámú autó. A vezetője megkérdezte az egyiket, hogy tud-e angolul. Az öreg csak tagadólag rázta a felét. Tud-e németül, franciául? Az öreg mindegyikre nemet intett.

Az idegen széttárta a karját, beült a kocsijába és elhajtott. Ők pedig kapáltak tovább. Egyszer csak megszólalt az, aki passzív szereplője volt az előbbi jelenetnek.

– Sógor!

– Há?

– Dejszen, ideje lenne már megtanulnunk egy-két idegen nyelvet.

– Minek? Látja, e is tud, oszt mire ment vele?

(150.) Ferencesek

Egy vállalat igazgatója megcsalta a feleségét. Utána gyötörte a lelkiismeret. Elment a ferencesekhez gyónni.

– Atyám, én azt a fiatal, szép feleségemet megcsaltam.

– Nahát, fiam! Imádkozz el száz Miatyánkot, száz Üdvözlégyet és száz Hiszekegyet.

Hosszú időbe telt ennyi imádkozás. Végül megkapta a penitenciát. A feloldozás után erősen megfogadta, hogy ez nem fordulhat elő még egyszer. Jó útra tért.

Hanem egyszer, hosszú idő után vidékre ment kiszállásra. Hogyan, hogyan se, összekeveredett egy tenyeres-talpas menyecskével. Másnap erősen gyötörte a lelkiismeret. Elment a helyi plébánoshoz gyónni.

– Atyám, azt a fiatal, szép feleségemet megcsaltam.

– Nahát, fiam! Nahát! Imádkozz el három Miatyánkot, három Üdvözlégyet és három Hiszekegyet.

– De Atyám, én már egyszer elkövettem ezt a bűnt. Akkor elmentem gyónni a ferencesekhez, és mindenből százat kellett imádkoznom.

A plébános csak legyintett.

– Most mondd meg, édes fiam, hát mit értenek a ferencesek ehhez?

(151.) Nagy a bánat

A székely szállt föl a vonatra, miközben egyik kezével megállás nélkül püfölte a vele tartó két kisgyereket. De annyira, hogy egy utas szóvá is tette.

– Jóember, nem szégyelli magát, azt a két szerencsétlen gyereket így megverni!

Erre a székely kifakadt:

– Jaj, hagyják, nagy az én bánatom. Egy hete halt meg a feleségem. Utána eltörtem a karomat. Az idősebb fiamat lecsukták

postarablásért. A lányom elkurvult. Ez itt beszart. Ez meg lenyelte a vasúti jegyeket. Közben megindult a vonat. A székely letörölte a párát az ablakról, és kinézett.

– Na tessék, ráadásul rossz vonatra szálltunk!

(152.) Az örömtanyán

Egy kisöreg este betévedt a piroslámpás házba. Rögvest előadta a kívánságát:

– Ma estére egy bögyös fekete menyecskét kérek.

A madám hanyagul odaveti neki:

– Ugyan, menjen már innen bátyám, maga már rég túl van azon!

– Túúúúl? Akkor fizetek.

(153.) Mecsoda különbség!

– Mi a különbség a mese és a szocialista mese között?

– ???

– A mesének az a vége, hogy aki nem hiszi, járjon utána. A szocialista mesének viszont az, hogy aki nem hiszi, annak utánajárnak.

(154.) Érdeklődik az orvos

János bácsi panaszkodott az orvosnál, hogy nagyon köhög. Az orvos igen szórakozott, véletlenül felírt neki egy hashajtót.

Másnap ment az orvos a fekvőbetegekhez, mikor megpillantja János bácsit, aki az úttest túloldalán igencsak óvatosan lopakodott a járda kövein. Harsányan üdvözölte az öreget.

- Jó napot, János bácsi! Na, köhögünk még, köhögünk még?
- Nem merek.

(155.) Első látogatás

A rendőrnek szólnak a kórházból, hogy megszületett a fia, mehet be, megnézni a gyereket. Az újszülött osztályon az első ajtóra az van kiírva, hogy Szépek és okosok. Hát természetes, hogy az ő fia, Rezsőke csak itt lehet. Benéz, Rezsőke sehol. Megy tovább. A következő ajtó fölirata: Szépek és buták. Benéz, Rezsőke sehol. Megy tovább. A következő ajtó fölirata: Csúnyák és buták. Benéz, Rezsőke sehol. Megy tovább. A folyosó végén a következő ajtóra ki van írva: Rezsőke.

(156.) Gőzfelhő

A rendőrfeleség hazaérkezve látta ám, hogy a fürdőszobából hömpölyög kifelé a gőz. Mikor közelebb botorkált, észrevette a férjét, amint két kézzel fogja a gyermekük fülét, és le-föl húz-kodja a kádban. Meglepetésében fölvisított:

- Rezső! Mit csinálsz?
- Nem látod, fürdetem Rezsőkét.
- De miért így?
- Mert olyan kurva forró a víz, hogy nem bírja a kezem.

(157.) Stoppolás I.

Stoppolt egy fiatalember. Megállt egy Mercedes. Idősebb házaspár ült elől, ő beszállt hátra. Kényelmesen elhelyezkedett. Nézelődött körbe-körbe, majd tekintete rámeredt a kilométeróra egyre meredekebbre kúszó mutatójára. 80, 100, 120, 140!

- Már ne haragudjon asszonyom, de nem lesz ez kicsit sok?
- Ó, kérem, ne aggódjon. A férjem nagyszerűen vezet. Úgy ismeri az utat, hogy itt még álmában is elvezeti az autót. Igaz, Hans? ... Hans?! Hans?!! Hans?!!!

(158.) Stoppolás II.

Stoppolt egy fiatalember. Megállt egy Mercedes. A stoppos beült az anyósülésre. Kényelmesen elhelyezkedett, majd nézelődött jobbra-balra. Rengeteget kérdezett, ez mi, az mi?

- És tessék mondani, ott elöl, a motorháztetőn az a körbe zárt háromszög, az mi?

A sofőr, aki már kicsit unta a kérdéseket, szórakozottan rávágta:

- Az egy speciális célzókészülék.

Kisvártatva a dombtetőn föltűnt egy kerékpáros, aki az út szélén tekert. A stoppos lázasan nekikészülődött, hogy ugye most lenne mit célozni. A pilóta vette a lapot. Befogta a biciklist a célkeresztbe, gyorsított, de az utolsó pillanatban elhúzta a kormányt balra. Ám rémülten látta a visszapillantó tükörben, hogy a biciklis nincs sehol. Kisvártatva megszólalt a stoppos:

- Na, hallja, maga is fújhatja ám a speciális célzókészülékét! Ha ki nem nyitom az ajtót, ez még mindig kerekezne...

(159.) Próbálkozás

- Mindig ásítózol, ha valamit mondok neked, – szól a feleség a férjének.
- Nem ásítok, csak megpróbálok én is valamit mondani...

(160.) Intelem autósoknak

Sohase hajts gyorsabban, mint ahogy az őrangyalod repülni tud.

(161.) Ideggyógyásznál

Az ideggyógyász csöngetésre ajtót nyitott. Vele szemben ott állt egy férfi, aki kétségbeesetten dobálta magáról a képzeletbeli állatokat:

– Doktor úr kérem, a lepkék, a lepkék...

Mire az orvos:

– Nana, kedves, nana! Ne rám rázza!

(162.) Játszanak a japán gyerekek

Az egyik gyerek a karját előrenyújtva megkérdezte:

– Na, mi van a markomban?

A másik gyerek gondolkodás nélkül rávágta:

– Hi-Fi torony.

– Hi-Fi torony, Hi-fi torony, de mennyi?

(163.) Nagy esemény

– A ceruzák párttitkárt választottak. Ki lett a titkár?

– ???

– A kétszínű, faragatlan.

(164.) Fő az éberség

A paraszt bácsi Budapesten elvetődött a Szabadság-szoborhoz. Látta ám, hogy ott posztolt egy géppisztolyos rendőr. Megkérdezte tőle:

- A rendőr elvtárs miért áll itt?
- Én, őrzöm a szobrot.
- Ugyan minek kell ezt a böhönc nagy szobrot őrizni?
- Nehogy valaki idecsináljon.
- Jaj, hát ki tenne meg már ilyet manapság?
- Hát, például én is, mikor szabadnapos vagyok.

(165.) Mottója is volt

„Gyűjtsd a vasat és a fémet,
ezzel is a békét véded.”

Ám a mozgalomnak csakhamar megjelentek a vadhajításai is. Móricka és az úttörő örse egyik délután harsány harci kiáltások közepette szélesre tárta az iskolájuk kétszárnyú kapuját, ahol lassan begördült egy teherautó, amiről a szállítómunkások kezdtek lepakolni egy ménkű nagy szerkezetet. Az igazgató kíváncsian érdeklődött:

– Mi ez?

Móricka teljes büszkeségével vágta rá:

- Vastüdő.
- Kié volt?
- A nagypapámé.

- Mit szólt, mikor elhoztátok?
- Szólni nem szólt semmit, csak hörgött és hadonászott.

(166.) Gépállomás Csetényben

A gépállomás Csetény majorsági részére esett. Jókora területet foglalt el. Nekünk, gyerekeknek egyik kedvenc tartózkodási helyünk volt. Hogyne, mikor egy-egy megjavított traktorba, zetorba vagy kombájnbba sikerült életet lehelni (nem mi lehel-tük, hanem a szerelők), és felbőgtek a motorok, hát az mennyei zene volt füleinknek. Mi lelkesen segítettünk, kulcsokat és különböző szerszámokat vittünk a műhelyből a szerelőkhöz vagy tőlük a műhelybe, annak reményében, hogy a megjavított gépeket mi is vezethetjük egy kicsit. Az számunkra már egyenesen paradicsomi körülményeket teremtett. Régi Hofferek, körmös traktorok, lánctalpasok, bőven volt választék. Érdekes, hogy amikorra befejeződött egy masina megjavítása, hogyan, hogyan sem, mi mindig olajosabbak voltunk, mint a szerelők.

Amikor nálunk is beindult a vasgyűjtési mozgalom, mi, majoriak a gépállomás miatt is előnyösebb helyzetbe kerültünk a többi iskolához képest. A nyugati, dombos részben, távol a világ zajától, kinéztünk magunknak néhány rozsdás cséplő-gépet. Sokáig nem mozgatták azokat, így arra gondoltunk, hogy legalább a kerekeket nyugodtan elvihetjük. Ebbéli szándékainkat mindig hamar követték a tettek. Megemelni, téglát alá, ujjat kikapni. Megemelni, téglát alá, ujjat kikapni. Mikor már a kerekek a levegőben szabadon forogtak, a műhelyből kölcsönként szerszámokkal leszereltük azokat a tengelyről. A hátsó kerítésnél rést nyitottunk, és fönről gurítottuk az első kereket. Néhányan előrementünk az országútig, hogy majd ott bevárjuk a guruló kereket. Ám a kerék annyira fölgyorsult, hogy már függetlenítette magát a csapatunktól.

Átvillant az agyamon, hogyha ez kigurul a Budapest–Zirc országútra, abból bizony nagyon nagy baj is lehet, mert egy elszabadult cséplőgépkerek bizony nem tréfadolog. Ezért magammal mit sem törődve elé álltam, hogy majd gurulás közben fellököm. (Egy ekkora böhöncöt? Ráadásul, amikor lendületben van? Ugyan már!) Mit mondjak?! Elég naiv elképzelés volt, de akkor időm sem volt az esélyek latolgatására.

Az első rész, hogy fellöktem, az jó volt, de rám nézve voltak hátrányosabb következmények is: a sípcsontomon bőr le, hús le, egy csomó vér, csonthártyagyulladás és újabb tetanuszinjekció apámtól (ki tudja, már hányadik). Előnyös következmény csupán csak egy volt: maga a nagy kaland.

(167.) Menjen csak, bátyám!

János bácsi Budapestre készülődött. A helybéli ivóban is sokat tépelődött azon, hogy ugye régebben könnyebb volt, mert kint volt a piros lámpa, de manapság hogyan fogja megtalálni azokat a nőket? A többiek nyugtatgatták:

– Menjen csak, bátyám nyugodtan, majd maga után fűtyülnek azok.

A főváros nagy forgatagában az öreg véletlenül belépett a tilosba. Azonnal megszólalt a sípszó. Benne meg újra előjöttek az otthoni intelmek. Ahogy a hang forrását kereste, látta ám, hogy egy rendőrnő integetett neki.

Az öreg nagy reményekkel megindult felé. Két méterre járt a dobogótól, mikor a rendőrnő elkezdte:

– No, bátyám, most adni fog nekem egy húszast.

Mire ő lelkendezve:

– Hehehe, hát adok én, lányom, harmincast is, de mondd csak, mióta van egyenruhátok?

(168.) Német-japán barátság

1940. szeptember 27-én Japán csatlakozott a Berlin–Róma tengelyhez, és így létrejött a háromhatalmi egyezmény. Emellett egyre nőtt a németek és a japánok barátkozása. Hogy megmutassák technikájuk magas színvonalát, a németek küldtek a japánoknak egy olyan fémszálat, ami hússzor vékonyabb volt a hajszálnál.

A japánok rövid időn belül visszaküldték a fémszálat. A kísérőlevélben minden dicsérettel elhalmozták a németeket, akik a szálat megvizsgálták mikroszkóppal, és akkor látták, hogy azt a japánok kifűrték.

(169.) Anyanyelvi kiképzés

A belga katonák követelték, hogy mostantól anyanyelvi kiképzés legyen. A hadügyminisztérium ezt jóváhagyta. A századparancsnok sorakozó után:

– Na, emberek, mostantól kezdve anyanyelvi kiképzés lesz. Álljanak balra a vallonok, jobbra a flamandok.

Oszlott a jónép. Csak Kohn és Grün maradt középpütt. Megkérdezték:

– És mi, belgák, hová álljunk?

(170.) Kollokvium I.

Takarmányozástanból vizsgázott az állatorvos hallgató. Húzott egy tételt: zöld ugar. Göze sem volt a kérdéshez. A professzor bízatta, hogy húzzon egy másik tételt. A hallgató húzott egy másikat: fekete ugar. Göze sem volt ehhez sem. A professzor széttárta a karját, és sajnálkozva mondta:

– Kérem, ez elégtelen.

Az öntudatos diák – ismerve saját jogait – azonnal reklamált.

– Bocsánat, professzor úr, de a vizsgaszabályzat értelmében nekem még egy mentőkérdés jár.

– Igen? Akkor beszéljen a kettő közötti különbségről.

(171.) Kollokvium II.

Anatómiából vizsgázott a medika. Gőze nem volt semmihez, bármit kérdeztek, semmire nem tudta a választ. Kapta a mentőkérdést:

– Hány csigolya van a péniszben?

Na végre, hogy a kedvenc területét eltalálták. Magabiztosan vágta rá a választ:

– Négy.

A professzor jóságosan kiigazította:

– Á, kisasszony, azt maga csak úgy érzi.

(172.) Különös belépő a vizsgára

Egy Állatrendszertani Tanszék egyik adjunktusa kitalált két változatot, hogyan szerezhethet a diák belépőt egy-egy vizsgára. Még utólag visszatekintve is meglehetősen kemény megoldás, ami nem aratott osztatlan sikert a diákok körében.

1./ Első módszer:

Öt-hat percig nézhettünk öt-hat különböző állat öt-hat különböző csontját, majd az adjunktus úr egy csontot hirtelen a markába zárt. A szabadon maradó darabokból kellett kitalálnunk, hogy mi maradt a markába zárt csont: milyen állat milyen

csontja. Találat esetén lehetett tételt húzni, természetesen a bukás továbbra is fenntartott komoly esélyével.

2./ Második módszer:

A gyakorlóteremben sok madár álldogált kitömve. Hogy a tollaik be ne porosodjanak, mindegyik egy rájuk szabott takarót kapott, ami leért egészen a preparátum talapzatáig. Ezt a takarót kezdte lassan fölemelni, és a diáknak a csüdből kellett kitalálnia, hogy melyik madárról van szó, mi a neve, hova tartozik, melyik család, melyik faj, stb., (vigyázat a beugratós dolgokra, például a varjú énekes madár – no hiszen, ki gondolta volna).

Jött egy vizsgáló. Mondta, hogy az indexét bent fogták a tanulmányi osztályon. Az adjunktus beleegyezett, hogy majd utólag beírja az érdemjegyet. A következő lépésben a második módszer mellett döntött. Ujjaival kecsesen megcsippentette az egyik madár takaróját, majd lassan kezdte fölemelni azt. Ám a diáknak semmi sem rémlett. Négy-öt következő próbálkozása is sikertelen maradt.

– Kérem, ez elégtelen.

A diák szó nélkül megindult kifelé, mikor az adjunktus utána szólt.

– Várjon csak, hogy hívják magát?

Mire a diák enyhén lehajolt, kecsesen megcsippentette a nadrágja szárát, és halvány mosoly kíséretében lassan kezdte fölemelni azt.

(173.) Közbeszólás

A nőgyógyász előadást tart rengeteg nő előtt:

– A kemény pénisztől méhrákot lehet kapni néhány éven belül.

Mire az egyik nő közbeszól:

– A puhától pedig idegbajt, azonnal.

(174.) Két rendőr beszélget I.

– Öregem, azért ideje lenne már kikupálódnunk, nem csoda, hogy annyi mindent összehordanak rólunk. Képzeld, múltkor is mi történt. Temettük az alezredesünket. Szólt a zene, mindenki csak állt, és nézett. Nem nekem kellett fölkelni az özvegyet?

(175.) Két rendőr beszélget II.

– Öregem, azért ideje lenne már kikupálódnunk. Nem csoda, hogy annyi mindent összehordanak rólunk. Tanuljunk meg olyan valamit, ami világszám, és akkor majd más szemmel néznek ránk az emberek.

– Jól van, de mi legyen az?

– Tanuljunk meg vízen járni!

Nekigyürkőznek, szorgalmasan gyakorolnak naponta több órát. Mikor már jól megy, irány a Római-part. Peckesen kihúzzák magukat a Duna vizén, a parttól vagy húsz méterre, mikor arra evez két kajakos. Egyikük megszólal:

– Nézd már ezt a két hülyét, még úszni se tud!

(176.) Betűcsere

– Gizike! Miért javította itt az „e” betűt „a” betűre?

– Miért? Mi értelme van annak, hogy „fesz mérő”?

(177.) Emlékszel?

– Emlékszel – kérdezi a feleség –, mikor megismerkedtünk szörnyű vihar volt, dörgött, villámlott...

– Igen, és én hülye, semmibe vettem a természet intését...

(178.) Nem mindegy!

A lóversenypályán Kohn észreveszi, hogy egy katolikus pap belopakodik az istállóba, és megáldja az egyik lovat. Csodálkozva látja, hogy a következő futamot az addig esélytelennek tartott ló toronymagasan megnyeri.

A következő héten futam előtt elbújik az istállóban. Jön megint a pap, megáldja az egyik paripát. Emberünk rohan a bukmékerhez, feltesz 5 dollárt a lóra, majd amikor tényleg az ő lova nyer, besöpri az 50 dollárnyi nyereményt.

A következő héten megint meglesi a papot, majd a fogadás után 20.000 dollárral lesz gazdagabb. A nagy sikeren felbuzdulva a következő hétre mindenét eladta, majd – miután ismét kileste a papot – az összes pénzét rátette a kijelölt lóra. Azonban ez a ló teljesen lemaradt, majd a táv felénél összeesett, és kilehelte a lelkét. Kohn felháborodva rohan a paphoz:

– Atya, miért tette ezt velem? Eddig ahányszor megáldott egy lovat, az nyert, ez meg a célba se tudott bevánszorogni!

A pap a fejét csóválja:

– Látod, fiam, ez a baj veled, hogy te mindig csak a pénzt nézed, és nem tudod megkülönböztetni az áldást az utolsó kenettől.

(179.) Éjszakai látogató

Éjszaka a férj felkelti a feleségét:

– Ébredj, egy férfi járkál a lakásunkban!

Az asszony felsóhajt:

– Na végre!

(180.) Pontosság

Tasziló gróf különleges kívánsággal állított be az orvoshoz.

– Doktohor úh kéhem, engem tessék kihehéni.

Az orvos tiltakozni kezd, de Tasziló hajthatatlan marad.

– Kéhem, ne tőhődjön semmivel, engem tessék kihehéni.

Az orvos megadja magát, és nekilát a műtétnek. Ám csak furdalja a kíváncsiság, és a végén megkérdezi Taszilót, ugyan mi szükség volt minderre. Tasziló készségesen megadja a magyarázatot.

– Tudja kéhem, zsidó nőt fogok elvenni feleségül, akivel rituális házasságban akahok élni.

– Gróf úr! Akkor körülmetélést kellett volna végezni!

– Na látja doktohor úh, ez a helyes kifehezés!

(181.) Nézőpont kérdése

– Én vagyok az első férfi, aki nálad alszik?

– Ha csak aludni akarsz, akkor igen...

(182.) Reggeli társalgás

- Szívem, ne haragudj, hogy az éjjel részegen, betört pofával jöttem haza.
- Rendben van. Különben mikor megjöttél, a pofád még épségben volt...

(183.) A legegyszerűbb megoldás

A skót elmegy a koporsókészítőhöz. A tulajdonos ajánlgatja a portékákat.

– Tessék parancsolni, itt van egy lakkozott, fekete koporsó cirádákkal, a halott nevét aranyozott betűkkel írjuk. 1500 font.

– Nem lehetne valami egyszerűbbet? Nem olyan nagy ember a mi halottunk.

– Akkor itt van egy matt fekete koporsó, kevés cirádával, a halott nevét ezüstözött betűkkel írjuk. 1000 font.

– Nem lehetne valami egyszerűbbet? Nem olyan nagy ember a mi halottunk.

– Akkor itt van egy gyalult deszka koporsó ciráda nélkül, a halott nevét fekete festékkal írjuk. 500 font.

– Nem lehetne valami egyszerűbbet? Nem olyan nagy ember a mi halottunk.

– De uram, mégis, kije magának a halott?

– Az anyósom.

– De kedves uram, miért nem ezzel kezdte? Hozza be az anyósát, és szögelünk rá négy fogantyút.

(184.) Egyenes vélemény

- Tegnap aztán megmondtam a feleségemnek, hogy mi a véleményem róla.
- Igazad van. És mit értél el?
- Nagy nehezen az ajtót...

(185.) Brezsnyev ötlete

- Kedves Koszigin elvtárs, javaslom, nyissuk meg a nyugati határainkat, ez a szerencsétlen szovjet nép hadd szagoljon egy kis nyugati kultúrát.
- Hogyne, hogy csak ketten maradjunk...
- Hát persze, te meg az a hülye Podgornij...

(186.) Közúti–vasúti átjáró felirata

Az 1970-es évek elején sajnálatosan megszorodtak hazánkban a közúti-vasúti tragédiák. Egyik a másikat érte, sok-sok áldozattal. Egy közlekedésbiztonsági mérnök ezt írta cikke jelmondatául:

Egy amerikai közúti-vasúti átjáróban az autósokat a következő felirat figyelmezteti:

Ezen a helyen a gyorsvonat kilenc másodperc alatt halad át! Akkor is, ha az ön kocsija a síneken tartózkodik.

(187.) Baráti érdeklődés

Egy gazda portájának kerítésén a közismert Harapós kutya képe mellett a következő kiegészítő felirat olvasható:

A kutyám 5 másodperc alatt gyorsul 50 km/órás sebességre. És ön?

(188.) Túlvilági felirat

A túlvilág bejáratánál egy tájékoztató felirat várja a belépőket:

A mennyországban szebb a környezet, de a pokolban több az ismerős.

(189.) Temetői feliratok

A köztemető bejárat felirata: Feltámadunk!

A szovjet katonai temető bejárat felirata: Fel, támadunk!

(190.) A látszat csal

Főhősünk a vihar elől menekülve szállást kért éjszakára. A porta tulajdonosa, az özvegyasszony, óvakodott attól, hogy egy fedél alatt töltsen az éjszakát egy férfival.

– De asszonyom, mit feltételez rólam? Hiszen én gentleman vagyok – méltatlankodott amaz.

Reggel a vendég nagy érdeklődéssel figyeli a baromfiudvart. Föltűnik neki a nemek aránya, amit szóvá is tesz.

– Ennyi tyúk mellé kell is kilenc kakas.

A gazdasszony közbevág:

– Uram, itt csak egy kakas van, a többi gentleman.

(191.) Csodabálzsam I.

A Szovjetunióban feltaláltak egy olyan szert, amivel föl lehet támasztani a halottakat. Mivel nagyon drága, és kevés van belőle, jól meg kell gondolni, hogy kivel tesznek kísérletet. A döntés Marx elvtársra esett. Mikor visszajött országjáró körútról, azt mondta Brezsnyevnek:

– Tartanék egy televíziós beszédet a szovjet népnek, úgy 8–10 órásat.

– De Marx elvtárs, ma már nem olyan időket élünk. Különbözik is, a beszédet írásban előre be kell mutatni, és engedélyeztetni.

Marx rövid gondolkodás után egy javaslattal állt elő:

– Tudja mit, Brezsnyev? 10 másodperc, és nincs írásban semmi.

Most Brezsnyev agya kezdett kattogni, hogy mi a fenét lehet 10 másodperc alatt mondani. Végül beleegyezett. Maszkírozták Marxot, ráment a kamera, kigyulladt a piros lámpa, és Marx széttárta kezeit:

– Világ proletárjai! Bocsássatok meg nekem!

(192.) Csodabálzsam II.

A Szovjetunióban feltaláltak egy olyan szert, amivel föl lehet támasztani a halottakat. Mivel nagyon drága, és kevés van belőle, jól meg kell gondolni, hogy kivel tesznek kísérletet. Marx elvtárrsal már pórul jártak, az újabb döntés Lenin elvtársra esett. Ő meg arra volt nagyon kíváncsi, hogy mivé lett az eszme. Ezért országjáró körútra indult. De már másnap délelőtt csörgött a telefon Brezsnyev íróasztalán. Mikor Brezsnyev fölvette, a vonal túlsó oldalán megszólalt egy férfihang:

– Halló Brezsnyev, itt Lenin. Na, idefigyeljen jóember, itt vagyok az Aurórán! Fél óra múlva lövünk! Újrakezdjük az egészet!

(193.) Vicc a kiselefántról

Egy fiatalember társaságban hallotta a következő viccet: a kiselefánt szomjas volt, és elment a folyóhoz inni. Ahogy bemártotta az ormányát a vízbe, egy hatalmas krokodil sutty!, leharapta az ormányát. Mire ő a sérülés miatt rettenetes orrhangon tett szemrehányást:

– Na hallod, ez egy hülye vicc volt!

Egy másik társaságban később nekikezdett a viccének.

– A kiselefánt szomjas volt, és elment a folyóhoz inni. Ahogy bemártotta az ormányát a vízbe, egy hatalmas krokodil, sutty!, leharapta az ormányát. –

Ekkor rémülten vette észre, hogy a hallgatóságban van egy nyúlajkú is. Szűzanyám! Így nem lehet elmondani ezt a viccet, mert ebből balhé lesz. Villámgyorsan pörgött az agya, és így kanyarította el a vicc végét:

– És akkor a kiselefánt elment a csodatévő tóhoz, bemártotta a vízbe a maradék ormányát, ami csodák-csodája, pillanatok alatt visszanyőtt.

Megszólalt a nyúlajkú erős orrhangon:

– Na hallod, ez egy hülye vicc volt!

(194.) A rendőr kitüntetése

A rendőr hazaérkezett. Kidüllesztett mellkasán ott díszelgett egy hatalmas ezüstérem. Addig-addig mórlikálta magát, míg nem az asszony is észrevette a nagy változást.

– Hát ezt meg hol szerezted?

– Matematika-versenyen nyertem – volt a büszke válasz. – Nagyon nehéz kérdés volt: mennyi 3×9 ? 26-tal én lettem a második.

(195.) Dohányos doboz

Egy fiatalember a dohányboltban vett egy doboz cigarettát. Már majdnem zsebre vágta, mikor rémülten nézte a doboz feliratát: a dohányzás impotenciát okozhat. Azonnal visszatette a pultra a portékát.

– Nekem tessék adni egy tüdőrákosat!

(196.) Briliáns gondolat

Egy bazár ezer apró cikke között kutatva találtam rá egy mesterségesen öregített oklevél utánzatára a következő felirattal:

Csak az nőszüljön még egyszer, akinek rossz a memóriája!

(197.) Megvilágosodás

A tanítvány kérdezte:

– Mester, mennyi idő kell ahhoz, hogy megvilágosodjak?

- 20–25 év.
- És ha sietek?
- Akkor 35–40 év.

(198.) Udvariasság

A buszon megszólalt egy hölgy:

- Fiatalember, legyen kedves átadni a helyét, mert terhes vagyok.

A fiatalember készségesen felpattant. Miután a hölgy helyet foglalt, végigmérte, majd megkérdezte:

- Már ne haragudjon, hogy megkérdezem, de mégis, mióta terhes?
- Még csak fél órája, de olyan fáradt vagyok...

(199.) János bácsi napszámban

János bácsi a kertet rendezte a tiszteletes úréknál. Délben hívták ebédelni. Mikor a második fogásnál rá került a sor, csak szedte, csak púpozta az ételt a tányérjára. A tiszteletes finoman figyelmeztette:

- János, nálunk szabad ám szedni kétszer is.

Az öreg öntudatosan megjegyezte:

- Ja, akarok is.

(200.) János bácsi a templomban

Úrvacsora osztáskor az öreg mindig úgy helyezkedett, hogy amikor újratöltötték a közös kelyhet, akkor ő következzen soron. Ajkához emelte a kelyhet, majd komótosan inni kezdte a bort. Mikor már a felénél járt, a tiszteletes úr odasúgta neki:

– Elég lesz már, János... Elég lesz már, János...

De az öreg csak kiitta mindet. Miután végzett, letette a kelyhet, megtörölte a száját, majd nagy ájtatosan kijelentette:

– Hej, tiszteletes úr, sok itt a bűn is.

Tartalom

Bevezetés

- (1.) Karácsonyi gondolatok
- (2.) Színe és fonákja – avagy majdnem végzetes játék a rákkal
- (3.) Karol Wojtyła esete a csehszlovák határőrökkel
- (4.) Kinek mi nehéz?
- (5.) Kanászvirtus
- (6.) Vadászvirtus
- (7.) Zaki bácsi büntetése
- (8.) Dr. Vas Zoltán ismerte őket
- (9.) Faludy György kérdése az ÁVO-n
- (10.) Őrségben
- (11.) Memória
- (12.) Veteránok találkozóján
- (13.) Egy partizán naplója
- (14.) Tanul a gyerek
- (15.) Ha ezt szegény Laci látná...
- (16.) Szegény Laci
- (17.) Buci Gyuri relativitáselmélete
- (18.) Buci Gyuri azt üzent
- (19.) Részlet a Pravdából
- (20.) Gyurkó Lajos díszsírhelye
- (21.) Feledékenység
- (22.) A Vatikáni Múzeumban
- (23.) Menjünk a Bikába!
- (24.) Napóleon dicséri a Pravdát
- (25.) Riport egy haláshajó kapitányával
- (26.) Holdvilágos éjszakán...
- (27.) A börtönőr a rabokhoz
- (28.) Meleg érdeklődés
- (29.) Ki a konzulens?
- (30.) Tasziló gróf a traumatológián
- (31.) Hordár, hordár!!!
- (32.) Honorárium

- (33.) Tanul a skót felesége autót vezetni
- (34.) Pityu testvér!
- (35.) Két barátnő beszélget
- (36.) Két barátnő utazik a vonaton
- (37.) A CSEKA mindent megold
- (38.) Bizonyítványosztás után
- (39.) Természetszeretet
- (40.) Szemrehányás
- (41.) Bizalom
- (42.) Társalgás
- (43.) Csigaszedés
- (44.) Teremtés
- (45.) Boncolás
- (46.) Mondja, kérem, tud oroszul?
- (47.) Móricka esete a tanfelügyelőkkal
- (48.) A baj és a katasztrófa
- (49.) Avatóünnepség
- (50.) Fogorvosi panasz
- (51.) Indokolt kérdés
- (52.) Montgomery tábornagy
- (53.) Micsoda különbség
- (54.) Változnak a vélemények
- (55.) Sorsdöntő kérdés
- (56.) Csalódás
- (57.) Székelyek az erdőn I.
- (58.) Székelyek az erdőn II.
- (59.) Székelyek az erdőn III.
- (60.) Nagy kérdés
- (61.) Sörnyítő
- (62.) Kinek mi dolga?
- (63.) A kuruzslónál
- (64.) Aggódás
- (65.) Ki mivel megy külföldre?
- (66.) Szergej és Iván

- (67.) A végeken
- (68.) A gödi János bácsi kalandja
- (69.) A Pravda levelesládája
- (70.) Natasa fürdik
- (71.) Örömhír
- (72.) Gorizont
- (73.) Kuzmics és Natasa ünnepel
- (74.) Kuzmics és a párttitkár
- (75.) Jutalomutazás
- (76.) Kuzmics kalandja Moszkvában
- (77.) Aljechin a Városligetben
- (78.) Közügy
- (79.) A viszontlátás öröme
- (80.) A munkásmozgalom régi harcosa
- (81.) A Rákóczi-kripta Kassán
- (82.) Az olajsejk fia
- (83.) A hírnök Brezsnyevnél I.
- (84.) A hírnök Brezsnyevnél II.
- (85.) A hírnök Brezsnyevnél III.
- (86.) A hírnök Brezsnyevnél IV.
- (87.) Brezsnyev beszélget Mikojannal
- (88.) Beszélget a Hruscsov házaspár
- (89.) Mikor mondta Lenin elvtárs...?
- (90.) Pötty
- (91.) A székely gyerek csodálatos álma
- (92.) Magyarország trianoni meghatározása
- (93.) Változatok a kommunizmusra I.
- (94.) Változatok a kommunizmusra II.
- (95.) Az Úr ígérete
- (96.) A Rumbach Sebestyén utcai órás
- (97.) Találkozás
- (98.) Kohn bácsi röpcédulái
- (99.) Berepülési tarifák
- (100.) Nem értem, nem értem...

- (101.) Húsbolt
- (102.) Csak kíméletesen
- (103.) Betegek a libák
- (104.) Székelyek az ivóban
- (105.) Jaj, lányom, jaj...
- (106.) Folklór, vagy mi?
- (107.) Meglepetés a nudista strandon
- (108.) Házassági évforduló
- (109.) Miheztartás végett I. Grófi változat
- (110.) Miheztartás végett II. Paraszti változat
- (111.) A mélyhangú ember
- (112.) Tévedni nemcsak emberi dolog I.
- (113.) Tévedni nemcsak emberi dolog II.
- (114.) Koporsónézőben
- (115.) Cigaretaszünet
- (116.) Az SZKP XXV. kongresszusán
- (117.) Gyere Adolf...
- (118.) Hruscsov panasza
- (119.) A három kisangyal
- (120.) Kohn bácsi trükkjei
- (121.) A világ esze
- (122.) Colosseum
- (123.) Gurkák
- (124.) Széles amplitúdó
- (125.) Maga rendőr
- (126.) Dicsekvés és szerénység
- (127.) Brezsnyev a törököknél
- (128.) Egy hír a Népszabadságból
- (129.) A csepeli Lenin-szobor I.
- (130.) A csepeli Lenin-szobor II.
- (131.) Lenin-szobor az Alföldön
- (132.) A városligeti Lenin-szobor
- (133.) Megérkezett Hruscsov elvtárs
- (134.) Kövessen!

- (135.) Milyen jelvény ez?
- (136.) 1971 jelentős eseményei
- (137.) Gumirakéta
- (138.) Legszebb öröm a káröröm
- (139.) Cimborák
- (140.) Korrekció
- (141.) Továbbképzés
- (142.) Az emberevők csatába mennek
- (143.) Milyen lesz a tél?
- (144.) Zacskóragasztás
- (145.) Komplikált útvonal
- (146.) Almamag
- (147.) A rossz nyelvek szerint...
- (148.) Gázolás
- (149.) Nyelvtudás
- (150.) Ferencesek
- (151.) Nagy a bánat
- (152.) Az örömtanyán
- (153.) Mecsoda különbség!
- (154.) Érdeklődik az orvos
- (155.) Első látogatás
- (156.) Gőzfelhő
- (157.) Stoppolás I.
- (158.) Stoppolás II.
- (159.) Próbálkozás
- (160.) Intelem
- (161.) Ideggyógyásznál
- (162.) Játszanak a japán gyerekek
- (163.) Nagy esemény
- (164.) Fő az éberség
- (165.) Mottója is volt
- (166.) Gépállomás Csetényben
- (167.) Menjen csak, bátyám!
- (168.) Német-japán barátság

- (169.) Anyanyelvi kiképzés
- (170.) Kollokvium I.
- (171.) Kollokvium II.
- (172.) Különös belépő vizsgára
- (173.) Közbeszólás
- (174.) Két rendőr beszélget I.
- (175.) Két rendőr beszélget II.
- (176.) Betűcsere
- (177.) Emlékszel?
- (178.) Nem mindegy!
- (179.) Éjszakai látogató
- (180.) Pontosság
- (181.) Nézőpont kérdése
- (182.) Reggeli társalgás
- (183.) A legegyszerűbb megoldás
- (184.) Egyenes vélemény
- (185.) Brezsnyev ötlete
- (186.) Közúti–vasúti átjáró felirata
- (187.) Baráti érdeklődés
- (188.) Túlvilági felirat
- (189.) Temetői feliratok
- (190.) A látszat csal
- (191.) Csodabalzsam I.
- (192.) Csodabalzsam II.
- (193.) Vicc a kiselefántról
- (194.) A rendőr kitüntetése
- (195.) Dohányos doboz
- (196.) Briliáns gondolat
- (197.) Megvilágosodás
- (198.) Udvariasság
- (199.) János bácsi napszámban
- (200.) János bácsi a templomban